

NOVINKY

Základní škola a Základní umělecká škola Karlovy Vary

Karlovy VARY°

duben 2026

web: www.zsazus.cz, e-mail: skola@zsazus.cz

Zkrácení školního roku

Protože rozhodnutím ministerstva školství došlo k posunutí konce školního roku z úterý 30. 6. na pátek 26. 6., dojde také ke změně harmonogramu posledních dvou červnových týdnů.

Klasifikaci v základní škole uzavřeme už 15. 6., ve čtvrtek 18. 6. proběhne v areálu školní zahrady Buřfest. Vysvědčení v základní umě-

lecké škole budeme vydávat na posledních hodinách od pátku 19. 6. Posunuly se i sportovní dny – I. stupeň ho bude mít v úterý 23. 6., II. stupeň ve čtvrtek 25. 6.

Vysvědčení žákům 9. ročníku slavnostně předáme v Císařských lázních už ve středu 24. 6. vzhledem k tomu, že čtvrteční termín už byl obsazen jinou akcí.

Vysvědčení všem ostatním žákům školy bude rozdáno v pátek 26. 6. v 8:00 hodin.

Ostatní akce proběhnou podle kalendáře tak, jak jsou naplánovány.

Mgr. Břetislav Svoboda

Co znamená váha známky a proč na ní záleží?

Vážení rodiče,

možná jste si při sledování prospěchu svých dětí v systému Bakaláři všimli, že jednotlivé známky nemají vždy stejný význam. Některé jsou označeny vyšší „váhou“, jiné nižší. Co to vlastně znamená a proč se tento systém používá?

Co je váha známky?

Váha známky vyjadřuje její důležitost při výpočtu výsledného hodnocení. Ne každá známka totiž vypovídá o znalostech žáka stejně. Například krátký domácí úkol nebo aktivita v hodině má obvykle menší váhu než velká písemná práce, test nebo pololetní prověrka.

Proč se váhy používají?

Cílem je spravedlivěji hodnotit výkon

žáka. Jedna nepovedená drobná aktivita by neměla výrazně ovlivnit celkový prospěch, zatímco důležité ověření znalostí (např. test z většího celku) by mělo mít větší vliv.

Jak váha ovlivňuje výslednou známku?

Při výpočtu průměru se každá známka násobí svou váhou. Znamky s vyšší váhou tak mají větší vliv na celkový průměr než ty s váhou nižší.

Například:

- známka 1 s váhou 2 má menší vliv než
- známka 3 s váhou 6

Výsledné hodnocení tedy není jen jednoduchý aritmetický průměr, ale zohledňuje důležitost jednotlivých výkonů.

Co to znamená pro žáky a rodiče?

- Je dobré sledovat nejen samotné známky, ale i jejich váhu.
- Slabší výsledek z méně důležité aktivity nemusí znamenat zásadní problém.
- Naopak důležité je věnovat pozornost větším testům a dlouhodobým úkolům.

Shrnutí

Váha známky pomáhá zajistit, aby výsledné hodnocení co nejlépe odráželo skutečné znalosti a dovednosti žáka. Díky tomu je hodnocení spravedlivější a přehlednější pro všechny – žáky, rodiče i učitele.

Děkujeme za spolupráci a zájem o vzdělávání vašich dětí.

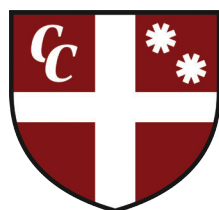
Mgr. Břetislav Svoboda

Spolupráce s Cambridge Centrem

Naše škola navázala oficiální spolupráci s Cambridge Centrem, autorizovaným centrem Cambridge English zkoušek. Žáci naší školy, ale i zájemci z řad veřejnosti, u nás nyní mohou získat mezinárodně uznávaný certifikát. Žákům prvního stupně jsou určeny zkoušky Young Learners, druhostupňoví žáci pak skládají zkoušky úrovně A2-C2 dle Společného evropského referenčního rámce.

Touto cestou se snažíme naše žáky motivovat ke studiu a otevřít jim nové obzory. Získaný certifikát je pro ně první velkou vstupenkou do světa, která jim usnadní budoucí studium i život v mezinárodním prostředí.

Marcela Kotěšovcová

Cambridge Center

PARTNER INSTITUTION

Jak děti provést digitálním světem?

Pomáhá DigiRozhledna.cz

Digitální technologie jsou dnes běžnou součástí života dětí, ale pro mnoho rodičů představují nejistotu a obavy. Jak nastavit zdravé hranice? Kolik času je „tak akorát“? A kdy už jde o problém? Dle dotazníku, který vyplňovali loňští šestáci, tráví děti ve všední dny běžně přes 5 hodin času na telefonu a jen každý desátý rodič má kontrolu nad jejich aktivitami díky aplikaci rodičovské kontroly.

Projekt DigiRozhledna je **odborný web**, který pomáhá rodičům lépe porozumět tomu, jak děti používají mobily, hry nebo sociální sítě, a nabízí praktické rady pro každodenní život. Vznikl ve spolupráci psychologů, pedagogů a odborníků na závislosti a opírá se o vědecké poznatky i zkušenosti rodičů.

Stránky fungují jako „naučná stezka“, kde se rodiče postupně učí, jak s dětmi o technologiích mluvit, jak nastavovat pravidla a jak budovat zdravé návyky. Důraz je kladen na tři principy: klid, jasná pravidla a zájem o digitální svět dítěte. Vše je názorné a praktické.

DigiRozhledna tak může být užitečným průvodcem pro každou rodinu, která chce děti naučit využívat technologie bezpečně, smysluplně a s mírou.

Dagmar Veselá, školní metodik prevence

Advent v Německu

V době adventu navštívili žáci 2. stupně naší školy v rámci výuky německého jazyka jako každoročně jeden z vánočních trhů u našich německých sousedů.

Tentokrát jsme zavítali do malebného hornického městečka Schwarzenberg v Krušných horách. Jeho historie je starší než 850 let. Siluetu města tvoří zámek Schwarzenberg s muzeem Perla Castrum, ve kterém jsme se obeznámili s historií celého regionu. Poté jsme si užili procházky malebnými uličkami starobylého městečka, kde jsme si vychutnali atmosféru tradičních vánočních trhů.

PhDr. Milana Ľuptáková,
učitelka Nj

Kouzelná Noc s Andersenem na Šmeralce: Letos ve znamení fantazie Miloše Macourka

Poslední březnový víkend se brány naší školy nezavřely ani po zazvonění na poslední hodinu. Naopak! Chodby ožily šustěním spacáků, smíchem a očekáváním. Žáci 3. tříd se totiž vydali na dobrodružnou „přespávačku“ v rámci oblíbené akce Noc s Andersenem.

Letošní ročník 2026 byl pro nás výjimečný. Připomněli jsme si totiž 100. výročí narození geniálního spisovatele a scenáristy Miloše Macourka. A jak jinak oslavit autora *Macha a Šebestové* nebo *Arabely* než nocí plnou nespoutané fantazie a humoru?

Běh za pohádkou a pizza za odměnu

Program odstartoval na školní zahradě. Děti musely prokázat

nejen rychlé nohy, ale i postřeh. V areálu byly schované obrázkové indicie, ze kterých týmy sestavovaly názvy Macourkových děl. Bylo radost sledovat, s jakým zápletem třetíci hledali obrázky, aby se dopátrali k pohádce *O makarónech, které šly na procházku* nebo *Proč už se ve škole netáhá za uši*.

Po takovém výkonu všem vhládlo, a tak přišel na řadu zlatý hřeb gastronomického programu – velká pizza party. Nejen vůně čerstvě upečené pizzy z místní pizzerie, ale i napečené dobroty od maminek zaplnily celou školu a dodaly dětem energii na večerní maraton.

Od kvízů až po vlastní literární pokusy

Večer se nesl v duchu Macour-

kovy tvorby:

- Filmový klub s kvízem: Promítli jsme si tři autorovy pohádky, ale pozor – nešlo jen o pasivní sledování! Děti musely dávat dobrý pozor, aby následně dokázaly odpovědět na zápludné kvízové otázky.

- Kreslení: Děti musely jednoduchou kresbou ztvárnit název pohádky. Zbytek publika se skvěle bavil při jejich hádání.

- Mladí spisovatelé: Ve skupinách dostali žáci za úkol napsat krátký vtipný příběh „ve stylu Macourka“. Nutno dodat, že absurdní humor a nečekané nápady našich třetáků by možná překvapily i samotného mistra!

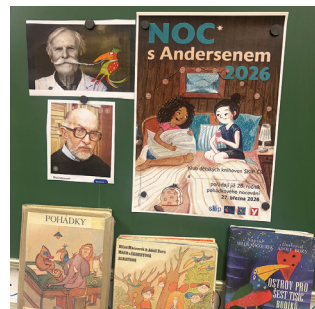
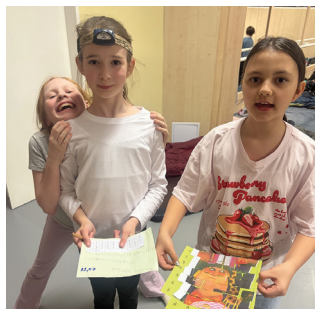
Noční ticho a odvaha

Závěr večera patřil tradiční

a nepostradatelné noční hře. Školní chodby zahalené do tmy prověřily odvahu každého účastníka. Jednotlivé týmy se utkaly v šířování poslední Macourkovy pohádky, kterou jsme si společně přečetly na dobrou noc. Všichni pak usnuli ve svých provizorních ložnicích s pocitem, že škola není jen budova, kde se píšou písemky, ale i místo, kde se dají zažít neuvěřitelná dobrodružství.

Děkujeme všem kolegům za pomoc s organizací a dětem za skvělou atmosféru. Tak zase za rok, Andersene!

Markéta Halecká, Zdeňka Vašířová

Učitel ZŠ

Monika Jarkovská

Monika Jarkovská je oblíbená kolegyně, učitelka, výchovná poradkyně a v neposlední řadě i kamarádka mnohých z nás. Ve své profesi vyniká mimořádnou pracovitostí a spolehlivostí. Neustále se vzdělává a do výuky s nadšením zapojuje moderní metody i přístupy. K žákům přistupuje s laskavostí a empatií, zároveň však dokáže být

spravedlivě důsledná, je-li to potřeba. Právě díky této rovnováze je mezi nimi velmi oblíbená a dosahuje vynikajících pracovních výsledků. Jako kolegyně je vstřícná, přátelská a má smysl pro humor. Aktivně přispívá k dobré atmosféře i soudržnosti celého kolektivu. Její velkou předností je schopnost efektivní komunikace, kterou uplatňuje nejen při organizaci výuky, ale také při spolupráci s rodiči a podpoře žáků se specifickými vzdělávacími potřebami. Ve volném čase se věnuje zpěvu a organizaci aktivit pěveckého sboru, ráda také chodí na dlouhé túry, plave a pečuje o svou rodinu a zahrádku. Jsme vděční, že je Monika součástí našeho pedagogického týmu.

Učitel ZUŠ

Dušana Čamková

Dušana Čamková je dlouholetou učitelkou ZŠ a ZUŠ a vyučuje na naší škole zobcovou a příčnou flétnu. Za svoji dosavadní kariéru vychovala mnoho vynikajících žáků, kteří získali řadu ocenění v soutěžích i zasloužené ovace na koncertech. Dušana se neomezuje jen na sólové hraní, ale

své žáky kombinuje ve flétnových souborech, což je důležitá disciplína, která zásadně ovlivňuje to, jak žáci chápou týmovou práci. Ráda vyhledává repertoár nejen v barokní, ale i v soudobé hudbě, která hází nové světlo do flétnové literatury. Se svým manželem Petrem Čamkem je nadšenou propagátorkou flétnové hry a sama vystupuje v několika flétnových i smíšených souborech. Jako kolegyně je vždy připravena podporovat školu a vystupovat se souborem žáků kdykoli a kdekoli, třeba i v nestandardních a těžkých podmínkách, jednou dokonce i v lese.

Žák – ZUŠ

Sofie Simmerová

Sofie Simmerová je v současné době studentkou 1. českého gymnázia v Karlových Varech. Ale ještě minulý rok byla žákyní naší základní školy a byla oceněna jako nejlepší žákyně. To samé ale můžeme říci o její umělecké dráze na ZUŠ. Sofie na naší škole studuje klavír pod vedením Renaty Pitrové a zpěv u Miroslavy Lendělové a v obou před-

mětech získala řadu ocenění ve všech kolech soutěží. V současné době přešla od klasického zpěvu k popu a snaží se zkombinovat oba své předměty do jednoho. Sama si na klavír doprovází svůj zpěv, a i v tom sklízí úspěchy. Její další aktivity jsou až neskutečné. Je členkou sboru Zvonek, komorního pěveckého souboru Gracioso, sólovou zpěvačkou Big Bandu Šmeralka a členkou příležitostných komorních souborů, kde se uplatňuje jako klavíristka. Na všechny hodiny, zkoušky i koncerty je vždy spolehlivě připravená. A co je jejím největším snem? Vzhledem k její znalosti angličtiny je to studium v zahraničí.

Žák – 1. stupeň ZŠ

Adam Kubát

Adam je žákem třídy 5. A. Po celou dobu školní docházky dosahuje výborného prospěchu ve všech předmětech. Klavír. Adam skvěle školu reprezentuje - zpívá v pěveckém sboru, s nímž se s chutí účastní všech vystoupení a soutěží. Adam je velmi oblíbený mezi spolužáky pro své krásné vlastnosti. Je slušný, přátelský, vstřícný, vždy ochotný pomoci spolužákům. K vyučujícím se chová velmi zdvořile, s úctou. Zachovává si pokoru a respekt k ostatním, což z něj činí skvělého kamaráda. Přispívá k pozitivní atmosféře ve třídě i ve škole. Svým celkovým vystupováním a přístupem k učení je velkým vzorem pro spolužáky. Adamovi právem náleží ocenění „Nejlepší žák 1. stupně“, které je uznáním jeho dosavadní výborné práce a zároveň povzbuzením do dalších školních let.

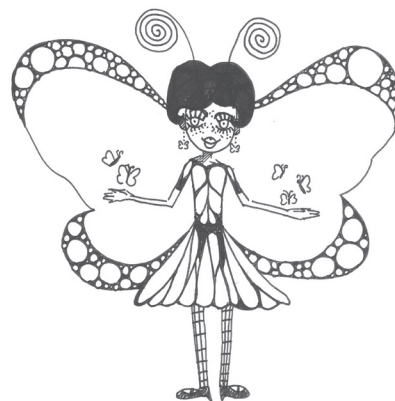
Prokazuje mimořádnou píli, samostatnost a zodpovědnost při plnění školních povinností. V letošním školním roce se umístil na 1. místě ve své kategorii ve školním kole soutěže Matematický klokan. Adamovým velkým koníčkem je hudba, a tak si na naší škole vybral hudební obor. Věnuje se hře na

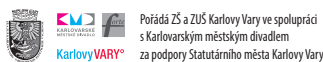
Žák – 2. stupeň ZŠ

Josefina Štýbnarová

Dnes bychom rádi ocenili jednu opravdu výjimečnou dívku, která je žákyní naší školy už od první třídy – Josefínu Štýbnarovou z 9. A. Josefina je přesně ten typ člověka, kterého chce mít každý ve své třídě. Když někdo něco nechápe, vysvětlí. Když je potřeba pomoci, pomůže. A když je špatná nálada, tak jí nějak nenápadně spraví. Upřímně – kdyby existoval předmět „být fajn člověk“, měla by z něj jedničku s hvězdičkou. Zároveň je ale i velmi šikovná. Výborně se učí, reprezentuje školu v olympiádách z českého jazyka i dějepisu, zvládá taneční soutěže..., a když už jsme si mysleli, že víc se toho do jejího rozvrhu nevejde, omyl – získala druhé místo v okresním kole olympiády v angličtině. Fínka je také velká bojovnice. Umí se poprat s překážkami a jít dál – a i když o tom moc nemluví, o to víc to stojí za obdiv. A co je na tom všem nejlepší? Že to všechno zvládá s úsměvem a naprostou lehkostí, zatímco my ostatní občas bojujeme už jen s pondělním rámem. Josefino, děkujeme ti za to, jaká jsi – za tvoji ochotu, energii a dobrou náladu, kterou kolem sebe šíříš. Ocenění nejlepší žákyně naší školy je u tebe opravdu na správném místě. Moc ti gratulujeme!

Pořádá ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary ve spolupráci s Karlovarským městským divadlem za podpory Statutárního města Karlovy Vary

Pocta Jiřímu Suchému, Jiřímu Šlitrovi, Ferdinandu Havlíkovi a divadlu Semafor

HLUBOKÁ

2.5. a 5.5. 2026

18.00

KMD

Divadelník Jiří Suchý brzy oslaví devadesáté páté narozeniny a ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary se rozhodla, že si společně s diváky připomene obrovskou práci, kterou společně s Jiřím Šlitrem a Ferdinandem Havlíkem vytvořili. Na představení, které bude poprvé uvedeno jako součást oslav zahájení lázeňské sezóny, se opět podílejí všechny umělecké obory školy - hudební, výtvarný, taneční i dramatický. Doufáme, že spolu s Vámi budeme sdílet radost z písni divadla Semafor, jehož historie přetrvává napříč generacemi dodnes.

Karel Šimandl
Pavla Šemberová

Je nám třicet

Přijde mi to neuvěřitelné, ale naše „školička“ slaví třicáté narozeniny! Nemluví samozřejmě o základní škole – to je dáma mnohem úctyhodnějšího věku – ale o umělecké části naší školy a jejím spojení se základní. Ačkoliv u našeho vedení panují trochu dohady o přesném datu jejího vzniku, jsem přesvědčena, že jako ZŠ a ZUŠ se třemi plnohodnotnými obory (výtvarným, tanečním a hudebním) začala fungovat 1. září 1995.

A bylo to zjevení. Byla druhou školou tohoto typu v republice. Školou se zvýšenou dotací počtu hodin výtvarky, tance a hudby – což je mimochodem přesný opak toho, co je v českém školství bohužel prosazováno dnes. Začínala velmi skromně, s malým počtem učitelů, v provizorních prostorách bývalých kabinetů (k pramalé radosti našich kolegů ze základky), ale díky nadšení a nasazení pana ředitele a zakládajících učitelů se to rychle začalo měnit. A samozřejmě také díky mnohým rodičům, kterým spojení základního vzdělávání s uměleckým přišlo zajímavé a smysluplné a přivedli k nám své děti.

To, že tady tuhle školu máme, dnes považujeme za samozřejmost, ale její vybudování vůbec nebylo jednoduché. Tak si myslím, že je na místě velké poděkování člověku, bez kterého by nevznikla. Člověku, pro kterého byla smem, za kterým tvrdošjně šel a nenechal se odradit žádnými překážkami. A že jich bylo! Člověku, který hořel, a kterému se povedlo obklopit lidmi, kteří hořeli s ním. Tehdejšímu panu řediteli Jindřichu Volfovi staršímu.

Takže: Jindřišku, díky!!! Díky za tu možnost být u zrodu něčeho tak mimořádného. Nevím, jestli je možné za to poděkovat dostatečně, ale za sebe děkuji z celého srdce.

Přeji naší školičce spoustu dalších úspěšných let. A také vedení, učitele, žáky i rodiče, kteří si budou vědomi její výjimečnosti a budou si cenit možnosti pracovat na jejím dalším rozkvětu.

Renata Pitrová

ZŠ a ZUŠ Rybáře
Karlovy Vary

pořádá

dne 30.11.1995
v 16.30 hodin
koncert žáků

Program:

1. L. Marenzio, *Májové hlasy*, Zpívá trio Hana Petřelková (ZUŠ Šmeralova 32), Barbora Polířková, Hana Uhtrová
2. Úvodní slovo - ředitel ZŠ a ZUŠ Rybáře Mgr. Jindřich Volf
3. Anonymus, *Rondo*, Ondřej Petlík, PHV
4. A. Scarlatti, *O cessate*, Barbora Polířková, 6. ročník
5. F. Chopin, *Nocturno c-moll*, Lucie Bečvářová, 6. ročník
6. P. Eben, *Čtyři písně na středověkou milostnou poezii*
Zuzana Bělunková, 4. ročník
7. G. F. Händel, *Menuet*, Alžběta Lupišková, 3. ročník
8. W. A. Mozart, *Radost*, Marcela Mourová, 6. ročník
9. M. Hlaváč, *O Jeničkovi č. 4*, 7. Hana Chvátalová, 5. ročník
10. Lidová, *Lito je mně, Za tou naší stodoličkou*, Anežka Hergeselová, PHV
11. I. Hurník, *Posvěcení v pekle*, Karolína Kučerová, 4. ročník
12. P. J. J. J. *Sonatina I. a 3. věta*, Markéta Knotková, 6. ročník
13. J. Vyskočil, *Jabloň a matka*, F. Sládek, *Já nechci žádného*, Jana Melčová, 5. ročník
14. M. Dlouhý, *Touha*; J. Koreš, *Minister*, Hana Chvátalová, 5. ročník, Lenka Vyjetalová, 7. ročník

- 15) L. Janáček, *Obrázek milého, Záře od milého*, Hana Uhtrová, 6. ročník
- 16) L. Bernstein, *Maria*, Robert Mára, 2. roč./II. cyklus
- 17) L. Bernstein, *Somewhere*, Barbora Polířková, 4. ročník
- 18) M. Schmitz, *Mickey Mouse Rag*, Jiří Skoupý, 4. ročník
- 19) E. Hradecký, *Cha-cha*, Markéta Knotková, 6. ročník, Lucie Bečvářová, 6. ročník
- 20) F. Churchill, *Sněhúrka*, Hana Uhtrová, 6. ročník, Marcela Mourová, 6. ročník
- 21) M. Dvořák, *Jazzová etuda č. 12*, Zuzana Matušáková, 3. ročník/II. cyklus
- 22) Černošský spirituál, *Vozíčku, ke mně leť*, Hana Petřelková (ZUŠ Šmeralova 32), Barbora Polířková, Hana Uhtrová
- 23) J. Bilek, *Pozdrav z Francie*, Akordeonové duo Robert Mára, 2. ročník/II. cyklus, Rudolf Přibíl

Žáky na jednotlivá čísla připravili tito vyučující:
Renata Pitrová - 5,9,12,14,18,19,21
Jana Přibilová - 1,4,6,8,10,11,13,15,17,20,22
Rudolf Přibíl - 3,7,16,23

Pořadatelé a vyhlášovateli **XXX. ročníku soutěže dětí v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek je ZŠ a ZUŠ K. Vary-Rybáře**, Mezinárodní pěvecké centrum A. Dvořáka v K. Varech a Obecně prospěšná společnost Forte.

Záštitu soutěži poskytli hejtmán Karlovarského kraje Mgr. Petr Kubis, primátorka města Karlovy Vary Ing. Andrea Pfeffer Ferklová, MBA a ředitel Českého rozhlasu Plzeň Mgr. David Jakš.

Krajské kolo XXX. ročníku dětské pěvecké soutěže v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek se konalo 16. a 17. února 2026 v aule ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary Rybáře.

Zúčastnilo se jej 89 sólových zpěváků a 6 duet z Karlovarského kraje. V kategorii A1 (dětí do 10 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 18 dětí, v kategorii A2 (dětí do 10 let, které se učí sólovému zpěvu) soutěžilo 22 dětí, v kategorii B (dětí do 15 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 20 dětí, v kategorii C1 (dětí do 15 let, které se učí klasickému sólovému zpěvu) soutěžilo 9 dětí, v kategorii C2 (dětí do 15 let, které se učí populárnímu sólovému zpěvu) soutěžilo 20 dětí, v kategorii D (dětí do 15 let) soutěžilo 6 duet.

Výsledky krajského kola hodnotila pětičlenná porota v čele

s profesorkou z Konzervatoře J. Deyla Danielou Štěpánovou Šimůnkovou. Dalšími členy byla profesorka pěveckého oddělení Konzervatoře J. Deyla Barbora Velehradská, profesorka z Pardubické konzervatoře Jarmila Chaloupková, profesor z Pardubické konzervatoře a učitel ZUŠ Nymburk Petr Dolejší a profesor z Plzeňské konzervatoře Jan Ježek.

Celostátního kola, které proběhlo 23. - 25. března 2026, se zúčastnilo 179 dětí a 21 duet z 11 krajů České republiky.

V kategorii A1 soutěžilo 34 dětí, v A2 36 dětí, v kategorii B 35 dětí, v kategorii C1 27 dětí, v kategorii C2 47 dětí a v kategorii D soutěžilo 21 duet.

V čele poroty celostátního kola zasedla celé tři dny profesorka pěveckého oddělení z Konzervatoře Pardubice Jarmila Chaloupková. Dalšími členy v pondělních populárních kategoriích byla profesorka z populárního oddělení Pražské konzervatoře Hana Fryčová Říhová, profesorka na Konzervatoři J. Ježka v Praze Magda Novotná, vedoucí muzikálového oddělení v Plzni Jan Ježek a saxofonista a kapelník Milan Krajíc. Další dva dny v porotě usedla vedoucí pěveckého oddělení Konzervatoře J. Deyla Daniela

Štěpánová Šimůnková, pěvec Roman Janál, profesorka ZUŠ Přeštice a zpěvačka Klára Kartáková Vlaháčová, vedoucí pěveckého oddělení na Státní konzervatoři v Praze Monika Brychtová a také profesor z Pražské konzervatoře Václav Barth. Krajské i celostátní kolo soutěže mělo publicitu v rozhlasu i místním tisku.

V letošním ročníku soutěže získali vítězové opět mnoho hodnotných věcných cen díky sponzorům a podporovatelům. Byly jimi Karlovarský kraj, Město Karlovy Vary, Český rozhlas Karlovy Vary, Bohemia lázně a. s., LIAS Vintířov, Karlovarské městské divadlo, Karlovarský symfonický orchestr, Median, s. r. o., Monika Zámečnicková, Karlovarský porcelán, a. s., G. Benedikt, kino Drahomíra, Moser, KV Arena, Mattoni, Jana Blau, Monika Štiková a Witte Automotive.

Zahájení soutěží v jednotlivých dnech a rozdělování cen se zúčastnili funkcionáři kraje a města Karlovy Vary.

*Mgr. Miroslava Lendělová
tajemnice soutěže*

Další informace na <http://karlovarskyskrivaneck.cz/>

KRAJSKÉ KOLO:

- A1** 1. místo: M. Zuša
2. místo: L. Janušková
E. Virágová
3. místo: I. Titov
- A2** 1. místo: M. Pašková
3. místo: E. Uhlířová
- B** 1. místo: D. Krejčík
2. místo: K. Kvapilová
Š. Matějka
3. místo: A. Drozheva
- C1** 1. místo: D. Petříková
2. místo: E. Procházková
3. místo: J. Marek
S. Straková
- C2** 1. místo: K. Vaculíková
2. místo: E. Procházková
A. Dušková
3. místo: T. Majdaková
- D** 1. místo: Š. Žáková
- V. Titova
2. místo: E. Procházková
- J. Marek
3. místo: L. Janečková
- D. Petříková
- ČU: Z. Fedorchuk - V. Růžička
L. Jonášová - E. Pospichalová

CELOSTÁTNÍ KOLO

- A1** 2. místo: I. Titov
3. místo: M. Zuša
- A2** 2. místo: M. Pašková
- C1** 3. místo: E. Procházková
- C2** 2. místo: K. Vaculíková

Kategorie:

- A1 - děti do 10 let, které se neučí sólovému zpěvu
A2 - děti do 10 let, které se učí sólovému zpěvu
B - děti do 15 let, které se neučí sólovému zpěvu
C1 - děti do 15 let, které se učí klasickému sólovému zpěvu
C2 - děti do 15 let, které se učí populárnímu sólovému zpěvu
D - duety, děti do 15 let

Vědomostní a sportovní soutěže žáků II. stupně ZŠ

Přespolní běh:

okresní kolo:
dívkyně 6. a 7. roč.: 7. místo
chlapci 6. a 7. roč.: 11. místo
dívkyně 8. a 9. roč.: 7. místo
chlapci 8. a 9. roč.: 14. místo
příprava: G. Szatmaryová, D. Záru-
bová

Florbal:

okresní kolo:
dívkyně 6. a 7. roč.: 4. místo
chlapci 6. a 7. roč.: 4. místo
dívkyně 8. a 9. roč.: 4. místo
chlapci 8. a 9. roč.: 7. místo
příprava: G. Szatmaryová, D. Záru-
bová

Halový fotbal:

okresní kolo:
chlapci 6. a 7. roč.: 5. místo
chlapci 8. a 9. roč.: 7. místo
příprava: G. Szatmaryová, D. Záru-
bová

Ringo:

Pohár primátorky
dívkyně 3. - 9. roč.: 1. místo
chlapci 3. - 9. roč.: 7. místo

Šplh:

okresní kolo:
chlapci (Rothbauer, Kalinin, Nguy-
en, Šedivý, Bui): 5. místo
dívkyně (Turková, Hnízdilová, Mi-
chálková, Bílská): **1. místo**
krajské kolo:
dívkyně: **1. místo**
příprava: D. Zárubová

IT SLOT - vědomostní soutěž v ob- lasti IT:

Oliver Pötzl 9.A: 16. místo (z cel-
kem 18 306 žáků z 293 škol z celé
ČR)

Olympiáda v českém jazyce:

okresní kolo:
Artur Cheldiev 9. B: 11. - 13. místo
Adéla Stryková 8. B: 27. místo
příprava: I. Volopichová a P. Harcu-
bová

Olympiáda v anglickém jazyce:

okresní kolo:
Josefina Štýbnarová 9. A: 2. místo
příprava: P. Harcubová
Elisabeth Zelinková 6. B: 12. místo
příprava: D. Veselá, M. Kotěšovcová
krajské kolo:
Josefina Štýbnarová 9. A: 6. místo

Dějepisná olympiáda:

okresní kolo:
Viktorie Geňo a Zuzana Frančíková
z 8. B: 9. místo
příprava: M. Jarkovská, P. Šťastná -
Widzová

Biologická olympiáda:

okresní kolo:
Viktorie Pastorová 7. A: 16. místo
příprava: J. Krumphanzlová, E. Ha-
vlenová

Testování SCIO:

Nejlepší výsledek v kraji:
Hrdinová Kateřina - Matematika (6.
třída a primy)
Hrdinová Kateřina - OSP (6. třída a
primy)
Štýbnarová Josefina - Český jazyk
(9. třída a kvarty)

Vien Thi Linh Chi - Český jazyk (6.
třída a primy)
Klier Petr - OSP (9. třída a kvarty)

Druhý nejlepší výsledek v kraji:

Hejhalová Anna - Český jazyk (9.
třída a kvarty)
Viktorin Adam - Matematika (6. tří-
da a primy)

Třetí nejlepší výsledek v kraji:

Neugebauerová Jolana - Matema-
tika (6. třída a primy)
Horák Šimon - OSP (6. třída a pri-
my)

Všem žákům srdečně gratu-
lujeme a děkujeme za skvělou
reprezentaci školy. Poděkování a
uznání patří také připravujícím pe-
dagogům za jejich práci a čas, kte-
rý žákům věnovali nad rámec svých
povinností

Jan Tumpach

Soutěže hudebního oboru ZUŠ

Soutěže ZUŠ jsou nedílnou
součástí každoročního utkávání se
na poli uměleckém. Utkávají se tu
žáci i učitelé a mnohdy i školy mezi
sebou. A je to tak správně. Je to
přece soutěž.

Ale zároveň je to také „jen“
soutěž, v které mnohdy výkony
nemusí odpovídat výsledkům
a poctivá příprava nutně nemusí
vést k metám nejvyšším. Protože
v umění objektivně soutěžit nelze.
Vždy vzniknou otázky, vždy ně-
jaká nepochopení, nedorozumění
a zbytečné protesty. Soutěže ZUŠ
nevznikly proto, aby se válčilo, ale
proto, aby se naslouchalo. Jedině
tak můžeme soutěže ZUŠ obhájit
a obhajovat je dál každým rokem.
A to i přes to, že prvotní úlohou
umění není soutěžit, jako v lehké
atletice, ale povznést člověka k no-
vým a silnějším emocím, k přemýš-
lení a třeba i k duchovní a duševní
hygieně.

No a právě proto, že naše ško-
la obhájí existenci soutěží jako
prostředku k setkávání se s ostat-
ními, pravidelně se i těchto soutěží
zúčastňujeme. A tady jsou naše do-
savadní výsledky:

Komorní hra s převahou dřevěných
nástrojů - krajské kolo:
Trio: **David Simmer,**
Veronika Medvěďová - klarinety,
Sofie Simmerová - klavír
(L. Kocián, B. Trachtová, R. Pitrová) -
1. místo s postupem

Soutěžní přehlídka ve sborovém zpěvu - krajské kolo

Sbory **Rolníčka** (K. Svobodová)
- zlaté pásmo
Zvoneček a Zvonek (M. Lendělová,
K. Svobodová)
- zlaté pásmo s postupem
Chlapecký sbor **Tam Tam** (I. Volopi-
chová) - bronzové pásmo

Komorní hra s převahou smyčco- vých nástrojů - krajské kolo

Capelli Lunghy (P. Pitra):
Lukáš Flekač - housle,
Viola Kozakevičová - violoncello,
Anděla Engelhart - klavír
- 1. místo s postupem

Trio Pazzo (P. Pitra):
Michal Balík - housle,
Kristýna Dvorská - violoncello,
Sofie Simmerová - klavír
- 1. místo s postupem

Pětিলístek (M. Milev):
Ondrej Engelhart - housle,
Mohrmannová Beáta - viola,
Alžběta Anna Strejcová - viola,
Filip Simmer - violoncello,
Lada Slezáková - klavír
- 1. místo s postupem

Hra na elektronické klávesové

nástroje - krajské kolo
Jonáš Tumpach (S. Mrnková)
- 2. místo
Josef Šterba (J. Tumpach)
- 1. místo s postupem,
Prokop Durdis (J. Tumpach)
- 1. místo bez postupu
Pavel Šír (J. Tumpach)
- 1. místo s postupem
Vojtěch Coubal - 2. místo,
Denis Beznoska (D. Beznoska)
- 1. místo s postupem

Skladatelská soutěž - krajské kolo

Anna Jurečková (K. Šimandl)
- zlaté pásmo s postupem

Všem oceněným gratulujeme
a držíme palce do ústředních kol

Mgr. K. Šimandl

Krajská přehlídka dětských skupin scénického tance

Ohlédnutí za krajskou přehlídkou dětských skupin scénického tance, která se konala 13. 3. 2026 v MěKS Horní Slavkov.

Naše tanečnice i tanečníci získali krásná ocenění, ale také nominace do celostátního kola, které se bude konat 15. 5. - 17. 5. 2026 v Kutné Hoře.

Nominace

GLORIA - tanečnice 7. roč. ZUŠ

Ocenění za choreografii, pedagogické vedení a vyzrálou interpretaci
Choreografie: Petra Blau

ŠÁTEČEK - tančí 1. roč. ZUŠ

Ocenění za přesvědčivou interpretaci a choreografické zpracování lidové písně
Choreografie: Pavla Šemberová

Další speciální ocenění:

PODZIMNÍ - tanečnice PTA v

za propojení tance, živé hudby, zpěvu a mluveného slova

Choreografie: Petra Blau

JEV - tanečnice 9. třídy ZŠ

za pohybovou kvalitu a vytvoření tanečních obrazů

Choreografie: Markéta Odvodyová

HEJ! COPAK? - tanečníci Klus ZUŠ

za výběr tématu v choreografii pro chlapce
Choreografie: Pavla Šemberová

KOMÁŘI SE ŽENILI - tanečnice 3. roč. ZUŠ

za originální pojetí lidové písně
Choreografie: Petra Blau

NEBESKÁ - tanečnice 4. - 5. roč. ZUŠ

za vytvoření tajuplné atmosféry, za autorskou tvorbu v hudbě a práci s kostýmem
Choreografie: Markéta Odvodyová

TANEČEK - tanečnice 2. roč. ZUŠ

za hravé a citlivé propojení tanečnic v choreografii
Choreografie: Markéta Odvodyová

Všem převeliká gratulace.

Petra Blau

foto: Josef Šimeček, p. Formánková

Podzimní

Jev

Hej! Copak?

Komáři se ženili

Nebeská

Nebeská

Taneček

Mami

Pozvánky na koncerty

Závěrečný koncert sborů

Sluníčka, Hvězdičky, Rolnička, Zvoneček, Zvonek, Tam Tam, Seniorvox, Všechny tyto pěvecké sbory se vám představí na Závěrečném koncertu sborů v KMD 8. června v 17.17h

Závěrečný koncert Symfonického orchestru

ZŠ a ZUŠ
Koncert se uskuteční 16. 6. 2026 v 18.00 v Císařských lázních.

Taneční (s)ladění

Závěrečné taneční představení všech tanečních tříd a skupin ZŠ a ZUŠ se koná 16. 6. 2026 v 17.00 v Karlovarském městském divadle.

Karel Šimandl

Karlovarské městské divadlo
8. 6. 2026
17.17 h

ZVONEK TAM TAM ZVONEČEK ROLNIČKA HVĚZDIČKY SLUNÍČKA SENIORVOX

Sbormistryně: Klavíristé:
Míra Lendělová Pavlína Petříková
Karolína Svobodová Pavla Šemberová
Ilona Volpichová Karel Šimandl
Pavlína Petříková Sára Mrnková Takeddinová

... a co dál?

Taneční oddělení ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary Vás zve na

Taneční (s)ladění

16. 6. 2026
17 h
KMD

Předprodej vstupenek v Karlovarském městském divadle

Čtenář na jevišti

Dne 16. 12. 2025 jsme se s inscenací povídky Transit, z knihy norských povídek Lesní lišky, zúčastnili v Praze ve Švandově divadle přehlídky pěti nejlepších scénických čtení z celé republiky. V této soutěži Čtenář na jevišti, kterou pořádá Svět knihy, jsme se s Autorskou tvorbou dosta-

li mezi nejlepších pět už podruhé, několikrát jsme se s texty dostali do úzkého výběru. Tato soutěž si klade za cíl být kampaní na podporu četby knih. Soutěžící se tak nejen naučí pracovat s textem a pochopit ho, ale jejich prostřednictvím se kniha přiblíží i divákům. Tentokrát jsme

školu reprezentovali ve složení Jan Psohlavec, Nela Gábrišová a Jakub Laštůvka, s vyučující Štěpánkou Kačerovou Lovackou.

Štěpánka Kačerová Lovacká

Témata: Osobnost Evropských dějin, Hranice, Detektivní povídka a Tajemství hradu zmizelého z map.**Záhada ztraceného pavoučka**

Kdysi dávno žil mladý detektiv jménem Albert Einstein. Žil ve městě Pepíkov se svou rodinou a kočkou jménem Bevanka, která na krku nosí krásnou rolničku. Jednou, když měl zrovna dobrou náladu, vyrušil ho zvonící telefon.

„Haló? Tady je pan Radek z obchodu Stihl, kde se prodává zahradní technika,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Dobrý den, tady Albert Einstein, detektiv, co pro vás můžu udělat?“ odpověděl mu Albert.

Pan Radek Albertovi oznámil, že by potřeboval pomoci vyřešit jednu záhadu.

„Včera odpoledne, když jsem prodával zákazníkovi už dvanáctou sekačku, vyrušila mě rána z mé kanceláře,“ vysvětloval pan Radek.

„A co jste zjistil?“ chtěl vědět Albert.

„Když jsem tam vběhl, uviděl jsem na zemi rozbité terárium, ale po jeho obyvateli ani stopa!“ naříkal pan Radek.

„A kdo je ten obyvatel terária?“ vyptával se Albert.

„Je to třicetinohý pavouk, který má rád zeleninu. Nejspíš ho někdo unesl, jde totiž o velmi věrného domácího mazlíčka, který by sám nikdy neutekl.“ vzdychal pan Radek.

„A dost!“ rozzlobil se Albert.

„Promiňte, ale už mě to vážně štve, jak jsou lidé zlí. Hned budu u vás,“ řekl Albert, sbalil si lupu a další potřebné věci k pátrání a jel za panem Radkem.

V potemnělé kanceláři, plné střepů z rozbitého terária našel detektiv Albert rolničku nápadně podobnou té, kterou na krku nosí jeho kočka Bevanka. To je velmi podezřelé, pomyslel si detektiv. Najednou na stěně spatřil pavučinu, která vedla do pracovní kuchyňky a končila ve dveřích lednice. Uvnitř se klepal pavouček, který se zřejmě vydal na kousek dobré zeleniny.

„Aha, už to mám! Za vše může nehoda! Moje kočka Bevanka se ráda toulá a pak se vždy vrátí domů. Musela sem vběhnout otevřeným oknem, rozbit terárium a pavouček pak neodolal své chuti na zeleninku! Takové hloupé a jednoduché případy už nehodlám řešit! Na to je mě škoda,“ usoudil rozmrzele Albert.

A tak se náš hlavní hrdina rozhodl, že se raději dá na fyziku a vyřeší něco jiného, například: Teorii relativity!

Albert Krajsa, 9 let

Píseň o svištovi

Jednou dávno žil jeden slavný skladatel, Ludwig van Beethoven. Měl moc rád hudbu, a každý den skládal nové melodie. Jednoho dne ale neměl dobrou náladu a tak mu nešlo ani složit nic nového. Aby přišel na jiné myšlenky, šel na procházku do města. Na náměstí uviděl spoustu lidí, kteří si na něco ukazovali a smáli se. Šel se podívat blíž. Uprostřed davu lidí uviděl chlapce, který měl u sebe sviště. Zjistil, že ten chlapec má sviště pořád s sebou, že se svým svištěm chodí po světě. Cestovali spolu z města do města a lidé se na sviště chodili dívat. Někdy jim chlapec zazpíval písničku a sviště seděl vedle něj. Lidé se usmívali, protože to bylo legrační. Některé děti si chtěly sviště dokonce pohladit. Chlapec byl rád, že lidem dělá radost. Beethovena to setkání také potěšilo a tak když se vrátil domů, napsal o tomto svém setkání písničku. Když se lidé Beethovena ptali, proč napsal písničku zrovna o svištovi, s úsměvem odpovídal, že o svištovi ještě nikdo jiný písničku nenapsal.

A tak vznikla veselá písnička o chlapci a jeho svištovi, kterou si lidé zpívají dodnes.

Marina Pospíchalová, 8 let

Jak se Marko stal mořeplavcem

Byl jednou jeden Marko, který měl příjmení Polo. Když byl starší, tak měl velké přání. A to plout na lodi. Oznámil rodičům, že se vydá daleko na moře a vyrazil. Těšil se, že objeví nějakou novou zemi. Když plul nějakou dobu, uviděl velké hejno delfinů a o kousek dál i žraloků. Když si jich dost užil, jel dál, a po chvíli našel hezký ostrov. Rozhodl se, že si tu postaví domek. Když domek stál, přemýšlel co by mohl pěstovat. Začal s bylinkami. Hlad ho vyhnal prozkoumat více ostrov, po chvíli hledání objevil mango a kokosy. Našel stromy s líjňami,

jednu hodil na strom a vyšplhal se nahoru. Vzal si pět kokosů a devět mang, aby měl zásobu na nějakou dobu. Doma si nakrájel kokosy a manga a měl hostinu.

„Je divné, že na tomhle ostrově nikdo není...“ říkal si.

Druhý den šel hluboko do vnitrozemí a našel tam dva psy.

„Kde se tady vzali ti psi, na opuštěné ostrově?“ divil se Marko.

A pak šel dál let ještě hlouběji, až do středu ostrova, psi šli s ním.

Po chvíli našel vesnici, která byla obydlená. Marko se bál, jestli to nebudou lidožrouti, ale když se podíval blíž, tak žádné lebky neviděl. Odvážil se tedy vejít do vsi.

Když se setkal s prvními obyvateli vesnice, zeptal se jich jestli je to tu bezpečné.

„Nemusíte se bát, tady je bezpečí,“ řekl mu jeden z domorodců, kupodivu mu Marko rozuměl, přesto, že mluvil jinou řečí.

Marko se zabydlel s domorodci ve vesnici. Byl tam spokojený, říkal si, že tu zůstane navždy.

Nakonec to ale nevydržel, stýskalo se mu po cestování a tak se znovu vydal na moře. Šlo mu to nyní už mnohem lépe a tak se stal slavným mořeplavcem.

Marko Tučí, 9 let

Malý Cristiano

Cristiano šel ze školy a potkal partu kluků. Kluci se mu posmívali, že je malý a že nikdy nic nedokáže. Strkali do něj, až spadl do řeky, ve které byla dost studená voda.

Cristiano se druhý den ráno probudil a necítil se vůbec dobře. Maminka ho tedy radši nechala doma. „Je to angína, to chce pořádně vyležet,“ řekl doktor, který se na něj přišel domů podívat.

Cristiano ležel v posteli dva týdny. Jednoho dne se vzbudil, posadil se na posteli a zavolal na maminku.

„Mami, už je mi dobře, cítím se přímo skvěle!“ smál se na maminku, která přiběhla do pokoje.

„To je dobře, a někdo za tebou přišel na návštěvu,“ radovala se maminka. Ve dveřích se objevili kluci, kteří se mu předtím posmívali.

„Přišli jsme se ti omluvit,“ říkal jeden z kluků.

„A nechtěl by sis s námi zahrát fotbal?“ zeptal se druhý.

„Dobře, odpouštím vám. A fotbal? To bych si zahrál rád!“ souhlasil Cristiano. Cristiano si s nimi šel ještě ten den zahrát a šlo mu to hodně dobře. Dal několik gólů, i zdaleka.

Od té doby společně hráli každou volnou chvíli. Jednou kolem nich procházel nějaký pán, zastavil se a nějakou dobu pozoroval jejich hru.

„Nechtěl bys hrát u nás v klubu?“ zeptal se Cristiana.

„Proč ne, mohl bych to zkusit,“ řekl na to Cristiano.

Cristiano začal hrát v klubu a brzy se stal jedním z nejlepších fotbalistů na světě. Jmenoval se Cristiano Ronaldo.

Marek Gerasimov, 10 let

Sen Alberta Einsteina

Jmenují se Albert a mým snem od dětství bylo letět do vesmíru. Když mi bylo asi 20 let, můj sen se konečně splnil. Nejdříve jsem proletěl všechny okolní planety a nakonec jsem přistál na Marsu. S překvapením jsem zjistil, že tam je kyslík. Zkusil jsem zasadit mrkev a během chvílky vyrostla skoro tak vysoká, jako já. Hned na to jsem potkal Marťana Matěje. Nevypadal moc přátelsky. Alespoň tak jsem ho chápal, ale moc jsem mu nerozuměl. Zdálo se, že mě chce zabít, ale já mu nějak vysvětlil, že když mě nechá žít, řeknu mu vše, co vím o našem světě. Ukázal jsem mu telefon a začal jsem mu vysvětlovat hry, které jsem v něm měl. Po chvíli vysvětlování jsem mu navrhl, že se vrátím zpátky na zem, kde si vezmu větší raketu a přivezu v ní auto a nějaké další věci. Když jsem to vše naložil, vyrazil jsem zpátky za Marťanem Matějem. Když jsem se vrátil, zjistil jsem, že vypadám víc staře. Ukázal jsem Matějovi, jak řídit auto. Byl mile překvapený jak funguje, ale i přesto mi ještě moc nedůvěřoval. Sedl do auta a odjel, ale po chvíli mu

došel benzín. Naštvaně vystoupil, vzal mi telefon a hodil ho po mně. Jenže já jsem zrovna otočil hlavou a telefon mě minul. Utíkal jsem zpátky do rakety, nastartoval jsem ji a odletěl na Jupiter. Tady jsem ale zjistil, že je to plynná planeta, na které se nedá stát. Odletěl jsem tedy na Venuši. Když jsem tam vystoupil z rakety, bylo mi tam velké horko. Tak jsem si oblékl speciální oblek proti ohni a teple. Šel jsem na průzkum a po chvíli jsem potkal Venušana Victora. Zjistil jsem, že tento mimozemšťan je hodný, ukázal mi celou jeho planetu. Měl domy a svoje vlastní létající auta. Prohlédl jsem si je, měl tam lepší vybavení, než my na Zemi. Chvilku jsem létal létajícím autem, moc mě to bavilo. Tráva venku na Venuši byla červená, červené byly i mraky. Na téhle planetě mě to moc bavilo, skamarádili jsme se s Viktorem a společně jsme odletěli zpátky k nám na Zemi. Tady jsem mu ze všeho nejdřív ukázal naši přírodu a jelikož jsem byl tak dlouho pryč, tak jsem tu přírodu obdivoval společně s ním. Potom jsme přijeli ke mně domů, ukázal jsem mu, jak to u nás doma vypadá, taky jsem mu ukázal telefon a hry. Spolu jsme si pak zahráli Člověče nezlob se. Když jsme dohráli, vypili jsme si u stolu čaj a pak jsem ho vzal zpátky na jeho planetu.

Alexandr Los, 9 let

Leonardův první obraz

Všichni víme, co namaloval Leonardo de Vinci. Ale, jak se Leo narodil? Kolem něho byla spousta známých obrazů, protože jeho rodiče byli zrovna na výstavě, když se rozhodl přijít na svět. Takže první, co ve svém životě viděl, byly obrazy. Pomalu vyrůstal. Jednoho dne šel konečně do první třídy, kam se moc těšil, protože tam měl hodně kamarádů. Nejlepšího kamaráda měl Alberta, který pořád dělal nějaké pokusy a každou chvíli přicházel do třídy celý černý, jak mu něco bouchlo.

Leo přešel z první třídy rovnou do páté, protože byl hůdně chytrý, stejně jako jeho kamarád Albert. Oba se tedy sešli v páté třídě. Do páté třídy postoupila i holka, do které se zamiloval a která se jmenovala Kleopatra.

Učili se tu společně až do osmé třídy a pak se rozešli. Kleopatra do Egypta, Albert do Německa a Leonardo zůstal v Itálii.

Leonardo začal malovat obrazy. Jak taky jinak, když to bylo to první co viděl, když se narodil.

Jeho první obraz byla Líza, která jako by z oka vypadla právě mě, která o něm píšu tento příběh. Když jsem ten obraz uviděla, byla jsem nadšená a začala jsem pátrat, kdo to byl, že je mi tak moc podobná. Jestli to nebyla nějaká moje dávná příbuzná? To zatím nikdo neví, ale pátrám dál.

Elizaveta Sabitová, 9 let

Alenčiny hranice

Holka jménem Ála byla velmi statečná dívka. Bylo jí 13 let, ale jeden strach přece jen měla a to sama ze sebe. Bála se, že řekne nebo udělá něco špatně. Bála se, že překročí svoje hranice.

Bylo pondělí a Alenka se chystala do školy. Oblékla se a šla se nasnídat.

„Dobré ráno,“ vítala ji maminka.

„Dobré,“ zavrčela Ali.

„Po snídani se běž připravit do školy a...“ připomínala ji mamka, ale Ali ji nechal domluvit.

„Myslíš si, že to nevím jako?!“ skočila ji nasupeně do řeči Ali.

Ála se vzápětí cítila hrozně. Nemůže být přece na mamku takhle drzá, to už překročila svoje hranice. Říkala si, že to bude muset napravit.

Ve škole psali písemku z češtiny, a tu Ála napsala na jedničku. Cestou ze školy šla do obchodu, kde uviděla mamky oblíbenou bonboniéru a hned jí napadlo, že by se s ní mamince omluvila. Ale Ali nerada utrácela a bonboniéra stála hodně, 890,- Kč a to by překročila další svojí hranici. A tak vzala bonboniéru vedle, která stála jen 150,- Kč. Doma čekala na mamku a mezitím koukala na film a když mamka konečně přišla z práce, Ali jí předala bonboniéru a omluvila se jí. Maminka omluvu přijala. Asi o týden později vstala Ali jako každý normální den a když se nasnídala, oblékla a připravila si věci do školy, přišla k ní maminka do pokoje.

„Máš všechno?“ zeptala se maminka.

Ali jí neodpověděla.

„Alenko, máš do školy všechno sbalené?“ zkoušela to maminka ještě jednou.

„Proč bych jako neměla mít, co se furt staráš!“ odsekla Ála. V duchu jí to hned zamrzelo, a maminku určitě také.

„Je jasné, že už bonboniéra stačit nebude, budu pro ni muset něco udělat, ale co, abych nepřekročila svoje hranice,“ přemýšlela nahlas po cestě do školy.

Myslela na to celé vyučování a až cestou ze školy jí napadlo, že by mohla ze svého kapesného zaplatit pro sebe a maminku nějaký zázitek. Nejraději by ho koupila i tátovi, ale ten je v práci v Německu, tak by jen tak nemohl.

„Takže jen pro sebe a mamku,“ uzavřela to Ála.

Sotva došla domů, popadla počítač a začala se hledat. Nakonec našla den na wellnessu. Nebylo to zrovna levné, pro dospělého to stálo 1390,- Kč a pro dítě 890,- Kč. Ali dlouho neváhala. Poslala odkaz tetě s prosbou, jestli by jí ten poukaz neobjednala, s tím, že jí to zaplatí. Teta souhlasila. Celé to bylo už o víkend a tak se s tetou ještě domluvila, aby jim zařídila limuzínu, tam a zpátky.

Ali to stálo celé kapesné a všechny úspory, ale bylo jí to jedno.

„Hlavně, abych se s mamkou udobřila,“ říkala si s obavami.

Bližil se víkend a Ali přišla za maminkou. Měla trochu strach. Omluvila se jí a dala jí obálku s poukazem. Maminka se radostí rozplakala a Ali vše odпустиła.

Od té doby Ali záleželo jen na jedné hranici, a to té, která se týkala jejího chování. Hranici peněz už neřešila, to pro ni nebylo důležité, jedinou hranici, kterou si chtěla udržet byla ta, aby nebyla zlá na někoho, koho má rada.

Františka Johanová, 11 let

Operace Ztracený deník

Všechno to začalo v pátek o velký přestávce. Seděl jsem na chodbě a snažil se dohrát level v Brawl Stars, když ke mně přiběhl malej Filip, náš ajťák třídy. Vypadal, jako by právě viděl ducha.

„Adame, je to v háji! Někdo mi čomul ten sešit s kódama k herním serverům. Jestli se to dostane na net, tak mě zabanujou všude!“

To znělo vážně.

„Kde jsi ho nechal?“ zeptal jsem se.

„V lavici, pod matikou. Šel jsem jen na chodbu do automatu pro pití, byl jsem pryč jen tak dvě minuty a mezitím zmizel!“

Filip seděl až vepředu. Všichni to museli vidět, ale když jsem se jich ptal, tak nikdo nic neřekl. Prej mají svoje starosti. Ta hostejnost mě vytáčela, jako by celá třída uzavřela pakt mlčení.

Pustil jsem se do vyšetřování. U koše jsem našel prázdnou vazbu sešitu. Aha, zloděj nechtěl celý sešit, chtěl jen ty papíry. Zrovna zazvonilo na chemii a my museli do odborný učebny. Sedl jsem si dozadu a pozoroval třídu. Učitelka vytáhla testy z prvků a celá třída začala hučet.

Jenže Lukáš, největší šprt po Filipovi, byl úplně v klidu. Vytáhl si penál a já to uviděl. Na okraji jeho stolu vykukoval kousek papíru s tou divnou mřížkou, co používá jen Filip. Došlo mi to. On to neudělal z pomsty, on prostě potřeboval kvalitní papír na tahák, aby ho učitelka nenačapala.

Přemýšlel jsem co udělám. Nechtěl jsem být za práskače, ale ani jsem to nemohl nechat být. Musel jsem zjistit, jestli jsou to fakt ty Filipovy listy, a dostat je z něj, pokud možno bez scény.

Využil jsem chvíle, kdy se učitelka otočila k tabuli a naklonil se k němu.

„Hezkej papír, Lukáši,“ zašeptal jsem mu do ucha. „Ta mřížka vypadá povědomě. Skoro jako ze sešitu, co se Filipovi ztratil o přestávce.“

Lukáš úplně ztuhl.

„To nic není, to jsou jen poznámky...“ snažil se papíry zakrýt rukou.

„Ukaž mi to, nebo se schválně přihlásím a zeptám se učitelky, jestli nám k tomu testu půjčí ten tvůj, speciální papír!“ přitlačil jsem na něj.

Lukášovi se orosilo čelo. Pomalu ruku odsunul. Nebyl to tahák na chemii, tedy, aspoň ne z jedné strany. Byly tam Filipovy kódy, ale na okrajích a z druhé strany měl Lukáš drobným písmem vypsanou celou periodickou tabulku.

„Ty jsi ukradl Filipův sešit, abys měl na co napsat tahák? To jako protože jsi neměl vlastní papír a bál ses, že dostaneš dvojku?“ nemohl jsem pochopit tu absurditu.

„Já se to nestihl naučit... a Filip má ty nejlepší papíry, co neprosvítají,“ za-

kňoural Lukáš. „Prosím, neříkej jí to.“

„Vysypej to na lavici. Hned!“ zavelel jsem tiše.

Lukáš mi třesoucíma se rukama a s nešťastným výrazem, který jsem mu ale vážně nežral, podal všechny vytrhaný listy. Strčil jsem si je do mikiny.

Lukáš ten test nakonec odevzdal skoro prázdný a nejspíš dostal pětku, ale to byl jeho problém.

Po hodině jsem ty počmáraný, ale kompletní papíry vítězoslavně položil Filipovi na lavici.

„Dobrá práce, Sherlocku,“ řekl mi a za odměnu mi koupil v automatu pizzu a colu.. Já jen pokrčil rameny a vrátil se k Brawl Stars.

Další případ uzavřenéj. Příště si ale musím vzít lupu, vypadá to víc cool.

Jiří Prokůpek, 13 let

Falešné hranice

Bylo kolem roku 1950, v jedné nejmenované, snad evropské zemi a já chodil každý den do práce, abychom měli s manželkou alespoň na bydlení a jídlo. V té době to nebylo vůbec jednoduché, ale my s manželkou jsme si žili celkem dobře. Neměli jsme s nikým žádné problémy, takže jsme si ten život i docela užívali. Tedy, jedno přání jsme měli, rádi bychom vycestovali někam za hranice do jiné země, ale to nešlo, hranice byly zavřené. Doufali jsme, že se to jednou změní, hranice se otevrou a my si budeme moct odcestovat, třeba i do Ameriky. Sen to byl hezký, ale neměli jsme moc peněz, bydleli jsme tenkrát v malinkém bytěku 1+1. Manželka pracovala v čistírně, práce nic moc a já dělal v bance, sice uklízeče, ale práce to byla dobrá. Bydleli jsme v hlavním městě. Jednoho dne jsem musel jet vlakem do jednoho menšího města, kde bydlela babička. V noci volala, že je nemocná a že nás chce ještě vidět. Manželka nemohla, protože měla zrovna směnu ve své fantastické práci, takže jsem musel jet sám. Za pár drobných jsem koupil lístek, a už při nástupu do vlaku jsem pocítil něco mrazivého. Když jsem dorazil k babičce, zjistil jsem, že před pár hodinami zemřela, zřejmě právě ve chvíli, kdy jsem nastupoval do vlaku. Bylo to zdrcující, babičku jsme nějaký čas neviděli. Znáte to, člověk věci pořád odkládá a pak je na všechno pozdě. Zůstal jsem pár dní, abych vyřídil pohřeb a další záležitosti a kupodivu jsem zjistil, že babička byla docela bohatá a že všechno odkázala mě. Byl jsem v šoku. Zavola jsem manželce a vše jí pověděl a i ona neměla slov. Řekl jsem jí, ať přijede, že to oslavíme a konečně se bude žít lépe. Neuběhl však ani měsíc a představitelé režimu nám všechno sebrali. Jak jinak.

Za nedlouho k nám na dveře zatukali nějakí dva pánové, jeden měl černý klobouk a černý kabát, druhý vypadal obyčejně. Ptal jsem se jich, co chtějí, a oni se pozvali dál do bytu, a pak nám řekli, že ví o našich problémech a že nás sledují zástupci režimu. Nabídlí nám, že by nás dostali za hranice, do svobodného světa a možná i do Ameriky. Nabídka to byla skvělá, hlavně když to může být Amerika, to je náš sen! Ale musel jsem se samozřejmě poradit s manželkou. Ta se nejdříve bála, co když nás chytí, ale nakonec jsme na to kývli.

Nejdříve jsme jeli vlakem a vystoupili poblíž hranic. Tam už na nás čekal pán v klobouku. Dali jsme mu peníze, zděděné, které se nám podařilo schovat a pomalu jsme za ním šli hlubokým lesem. Za nedaleko jsme uviděli hraniční kámen a radovali se, ale najednou jsme si všimli, že pán v klobouku zmizel. Objevil se voják s cizí uniformou! Konečně! Odvedli nás do stanu. Tam po nás chtěli podepsat pár papírů a koho mají ještě zachránit z problémů. Napsali jsme tam pár přátel a těšili jsme se, až nás odvezou. Nasedli jsme do vojenského vozu a jeli jsme. Vtom jsem si všiml, že na nás nějaký pán mává, ať vystoupíme. „Rychle!“ volal na nás. Najednou jsme zastavili, jeden voják vystoupil a zastřelil ho. Pochopil jsem, že je zle. Než jsme se rozjeli, chytil jsem manželku za ruku a ze zadu jsme vyskočili ven. Utíkali jsme co to šlo, ale postřelili nás.

Zajali nás a odvezli do vězení, za útěk za hranice. Od spoluvězňů jsme se pak dozvěděli, že to, kam jsme se dostali, vlastně ještě nebyly hranice, celé to na nás bylo jen nahané.

Jiří Kropáček, 13 let

Pátrání v Karlových Varech

„Tragédie v Karlových Varech!“ vykřikoval kamelot v Praze na Křižovnickém náměstí. Lidé kolem ho nechápavě sledovali.

„Co se stalo? Kde že? Co se děje?“ ptali se.

Rebeka byla jednou z nich. Říkalo de jí Rebel, Reb, ale to neměla ráda, nejrůznější měla, když jí říkali Rebeko, tak, jak jí pojmenovali rodiče. Měla zrzavé vlasy, které nosila rozpuštěné, pihovatý obličej, modrozelené oči a nenamalované rty. Rozhodla se, že chce vědět, o co jde a že se do Karlovarské nemocnice vydá. Našla si autobus, aby se tam dostala co nejdříve.

Stoupla si na autobusovou zastávku Hradčanská. Čekala asi 30 minut, už si myslela, že to vzdá a pojedou do Varů někdy jindy. Když si zvedla svá zavazadla s tím, že odejde, najednou zahlédla v dálce starý autobus. Za chvíli zastavil přímo před ní, řidič autobusu musel vstát, aby otevřel dveře. Hned jak nastoupila, ucítila strašný zápach. Bylo to, jako by odkryla krabici plnou plesnivých klobás. Řekla si, že to nějak přežije, když už je tady a najde si nějaké místo k sezení. Rozhlédla se po autobusu a objevila volné místo úplně vzadu. Když procházela kolem lidí, aby se na místo dostala, všimla si zvláštní osoby. Osoba byla celá zahalená, nebylo ani poznat, jestli je to muž nebo žena. Nebylo ji vidět do obličej, a celkově vypadala dost podezřelá, ale Rebeka nemohla zastavit a zjišťovat, kdo to je. Byla ráda, že si může sednout, protože cesta měla trvat tři hodiny. Hned jak se usadila, vyhrabala z batohu svůj deník aby si zapsala, co se dělo. Její první věta byla: „Jakmile jsem nastoupila do autobusu, uviděla jsem podivnou zahalenou osobu. Byla celá v černém, jinak jsem si niče jiného nestihla všimnout. Rozhodla jsem se, že ji dám nějakou přezdívku. Abych věděla, kdo to je, jak já, tak kdyby náhodou někdo četl můj deník. Zatím mě žádná přezdívka vůbec nenapadá, tak budu ještě přemýšlet.“ Dala si do ucha sluchátko a zavřela oči, aby nabrala koncentraci a energii před vyšetřováním.

„Už vím!“ vykřikla. Vzápětí jí došlo, že to bylo trochu nahlas, ale nikdo si jí nevšímal.

„Budu mu říkat Skrytec,“ řekla si už jen potichu, pro sebe.

Když se pohodlněji usadila, zadívala se na ubíhající krajinu. Po chvíli se všimla, že SKRYTEC teď sedí hned přes uličku. Nejdříve ji napadlo, že by nějak zastavila autobus, aby o něm mohla něco nenápadně zjistit. Aby nebyla příliš nápadná, na chvíli se dívala jinam, a když se otočila zpátky už tam nikdo nebyl. Ale teď jí zajímalo, kdo tam seděl před tím, než se tam objevil Skrytec. Teď tam bylo prázdné. Za oknem autobusu uviděla baráky a došlo jí, že už se blíží ke Karlovým Varům. Rebeka si pobalila věci a připravila se na výstup z autobusu. Vystoupila na zastávce Tržnice. Jediná věc, kterou udělala, bylo to, že pustila všechna zavazadla z ruky a nadechla se konečně čerstvého vzduchu. Na to se těšila celou cestu. Popadla zavazadla a šla se podívat do centra města, aby se někde ubytovala. Jako první šla do Grandhotelu Pupp. Měli hodně míst, protože všichni cizinci byli pryč, kvůli té tragédii radši odjeli.

„Všichni tu viděli, co se stalo, ale nikdo nic neřekl! A radši odjeli předčasně domů,“ stěžoval si recepční. „Já tu zrovna nebyl, byl jsem bráchovi na svatbě,“ pokračoval recepční. „Ten, co přežil, je v nemocnici, ale nemůže nic vysvětlit, je v kómatu. Volných pokojů je dost, můžete si vybrat...“

Rebeka se rozhodla, že si vezme největší pokoj, aby měla hodně místa na papíry a různé důkazy. Ano, takhle moc si věřila, že případ vyřeší. Čekala, až jí připraví pokoj, a sedla si zatím do křesla v hale hotelu. Chtěla si zkontrolovat zprávy na telefonu, když zahlídla zprávu: „Pořád tě sleduju!“ Trochu ji to vyděsilo, ale její zvědavost byla silnější. Rozhlédla se kolem. Nikoho tu neviděla, takže se trochu uklidnila. Pořád jí ale nešel z hlavy Skrytec. Nebo nešla. Hned jak měla připravený pokoj, převlékla se do něčeho jiného, protože její oblečení v autobuse načichlo. Dala si na krk foták a vyrazila. Na recepci si řekla o mapu, aby si do ní mohla kreslit a jednodušeji našla nemocnici. Recepční dlouho nemohl žádnou najít, a tak poprosil Rebeku, ať chvíli počká, že se půjde podívat dozadu. Rebeka si prohlížela všechny ozdoby, které byly v sále. Vtom uviděla Skrytece. Rozběhla se za ním, aby věděla, kde bydlí. Vyběhla z hotelu, ale už ho nikde nenašla. Vrátila se na recepci pro mapu a vyrazila. Cestu k nemocnici našla podle mapy a těšila se, co zjistí. U nemocnice zjistila, že je obehnaná páskami a jen tak někoho tam nepustí, jen nemocné a personál. Rozhlížela se a přemýšlela, co udělá. Vtom uviděla nějakou doktorku, zabranou do konverzace s dalšími doktory a rozhodla se, že ji vezme kartičku, aby se mohla dostat dovnitř. Doktorka koukala z kapsy, měla ji tam špatně zasunutou. Rebeka do ní jakoby omylem strčila, a kartičku jí nenápadně sebrala. To se jí opravdu povedlo. Doktorka byla tak milá a omlouvala se Rebece, protože si myslela, že do ní strčila ona, že Re-

bece bylo líto, že tu kartičku vzala zrovna jí. Ale nedalo se nic dělat, jestli chtěla zjistit, co se děje. Schovala se na záchody, vytáhla deník a všechno si zapsala, aby na nic nezapomněla. Poté běžela na dětské oddělení, říkala si, že tam to bude dobré místo, aby ji někdo neobjevil. Ale hned jak otevřela dveře, uviděla tam Skrytce, s nožem v ruce. Rozběhl se proti ní... "AAAááááá," zařvala Rebeka. "Rebeka Jírová!" ozvalo se.

Když Reb uslyšela svoje jméno, probudila se.

„Pojďte za mnou, půjdete domů,“ řekla sestřička ve dveřích a odešla.

Hned jak Rebece došlo, že to všechno byl sen, vytáhla pro jistotu svůj deník, do kterého si vždycky zapisuje své pocity a všechno, co se jí stalo. Listovala, aby našla poslední stránku. Bylo tam něco napsáno, co nechápala a nějaká slova byla vynechaná, jakoby vymazaná. Jako kdyby tam mělo být nějaké jméno, ale Rebeka si nemohla vzpomenout jaké. Jakoby snad začínalo na S...

No, snad na to přijde.

Karin Nováková, 13 let

Stín v Karlových Varech

Roku 1986, během studené války, přijel do Karlových Varů muž, který vystupoval pod jménem Michail Sokolov. V období zavřených hranic železné opony byl navenek jen obyčejným úředníkem, ve skutečnosti byl ale tajným agentem. Jeho úkol byl nebezpečný. Měl se setkat s českým vědcem z Prahy, který tvrdil, že má tajné informace o západní vojenské technologii. Nikdo ale nevěděl, zda mluví pravdu, nebo jestli šlo jen o nějaký podvod. Michail odjel na čas do Prahy. Čekal na Staroměstském náměstí pod slavným orlojem.

Náměstí bylo plné turistů a místních občanů. Po chvíli k němu přišel muž v tmavém kabátě a byl velmi nervózní. „Jmenuji se Pavel Novák,“ řekl tiše Pavel. Mám informace, které potřebujete.

Michail ho vyslechl a podal mu malou krabičku od sirek. „Naplňte ji informacemi a zítra před městskou knihovnou,“ odpověděl uvolněně. Najednou uviděl, jak ho sledují dva muži. Stáli u auta a dívali se přímo na ně. Byli totiž agenti tajné policie STB.

Byla to past. Bez jediného slova se otočil a zmizel v davu. O několik hodin později už seděl v karlovarském vlaku zpět domů. Mise byla u konce. Ale ve světě špiónů válka nikdy nekončí.

Michail seděl ve vlaku a díval se z okna na tmavou krajinu. Byla noc a koleje monotónně klepaly pod koly vlaku.

Přemýšlel o muži z města. Něco na něm mu nesedělo. Druhý den vlak dorazil do Karlových Varů. Město bylo tiché. Pouze lampy osvětlovaly prázdné ulice a z lázeňského domu vystupovala pára z horkých pramenů.

Michail pomalu kráčel k hotelu. Najednou za sebou uslyšel kroky. Zastavil se. Kroky také. Otočil se. Nikdo. U dveří hotelu našel krabičku od sirek, stejný typ, jaký dal Pavlovi. Otevřel je opatrně a našel složený papírek. „Nebyla to past. Sledují vás,“ četl. Pokud to nebyla past, někdo ale musel tahat za nitky! Rozhlédl se po ulici.

V okně protějšího domu zahlédl blikání světla. Michail si uvědomil, že jeho mise není na konci, naopak, právě začala. A Karlovy Vary, klidné město, bylo opět bojištěm tajné války. Sevřel krabičku. Zítra půjde do místní knihovny. Zjistí pravdu.

Když ale přišel do knihovny, nebyl tam Pavel, ale muži se samopaly v rukou.

Michail vyběhl z knihovny, běžel úzkými uličkami Karlových Varů, dešť mu stékal do očí.

Vytáhl krabičku od sirek. Uvnitř byl jen mikrofilm a krátká zpráva: „Novák je dvojitý agent. STB ví vše.“ Dva agenti STB stáli na mostě nad ním, mířili zbraněmi. Michail se klidně usmál, hodil mikrofilm do řeky a sledoval, jak mizí ve tmavé vodě.

„Teď už tu pravdu nemá nikdo, jsou hranice, které nepřekročím,“ řekl. Déšť padal, ulice byly prázdné, zazněl výstřel a tajemství zůstalo navždy skryté.

Nik Raza Mohamad, 13 let

Příběh jedné rodiny

V roce 1973 v Československé komunistické republice (ČSSR) se hodně lidí chtělo dostat za hranice Československa, ale ne všem se to podařilo. Dneska vám řeknu příběh, který se stal jedné rodině z Chebu.

Jednoho dne šel Petr do práce, kde pracoval jako novinář, rozloučil se s manželkou Věrou, s tím, že se sejdou odpoledne a půjdou do kina.

Petr přijel do práce, odložil bundu, udělal si kávu a šel pracovat jako každý den.

Petr psal do jednoho novinového deníku. Kromě toho ale psal i ilegální články, kde kritizoval režim a které se vydávaly v samizdatech. Petr se pustil do článku o akci, která měla v příštích dnech v Chebu proběhnout a mezitím co si pracoval, do dveří přišli tři muži ze státní bezpečnosti. Zavolali si ho do jiné místnosti a řekli mu, že musí jít k výslechu. Petra odvedli do auta a jeli do vyšetřovacího vězení. Tam ho vyslechli, ukázali mu uvěšňující důkazy jeho ilegální činnosti a zavřeli ho do malé cely, kde byl dva týdny. Měl tu čekat na soud, ale toho se nedočkal, ale i tak byl nakonec poslán do vězení, kde strávil šest let svého života.

Když se to manželka Věra dozvěděla, nevěděla, co říct svému dítěti, Pavlovi. Ten se stále ptal, kde je tatínek a i když jí to ničilo, musela mu lhát. Věděla, že jsou v nebezpečí a že by bylo nejlepší, kdyby z Československa zmizeli.

Věra věděla, že už musí odejít a tak vzala i malého Pavla, s sebou měli jen to nejnnutnější a večer odjeli autobusem do pohraničního městečka.

Tam se vydali hned do lesa, aby je nikdo neviděl. Šli potichu, Věra a malý Pavel, tmou pomalu k hranicím. Když už byli téměř na dosah a matka viděla naději na nový život, ozval se výstřel a Věra bezmocně spadla na zem...

Když to Pavel viděl, začal brečet a snažil se utéct, ale naháněli ho a nakonec ho chytli.

Narvali ho do auta a odvezli do nejbližšího dětského domova, kde zůstal až do svých 18 let. Pavel probrečel spoustu nocí. Jak vyrůstal, měl čím dál tím větší deprese, nesl si své trauma. Brzy začal kouřit a když v osmnácti opustil dětský domov, propadl drogám a po pár letech umřel na selhání ledvin a srdce.

Když se Petr vrátil z vězení, neskutečně se těšil na svojí rodinu, na svou ženu Věru a syna Pavla. Místo toho ale brzy zjistil, že o ně oba přišel. Dokázal vydržet vězení, ale tohle byla hranice, kterou už neunesl. Ztratil smysl dál žít a tak svůj život ukončil na střeše jedné vysoké budovy.

Trauma, vězení, hranice železné opony, neúspěšný útek a ztráta rodiny, takový byl život pod režimem, kde svoboda byla jen slovo.

Josef Mažerík, 15 let

Vaše tělo, váš zdroj

Neříkal bych tomu hlad.

Hlad je náhlý a neodbytný. Umí na sebe strhnout pozornost, i když se člověk snažil sebevic soustředit na něco jiného. A pokud je ignorován, dokáže se velmi rychle proměnit v něco naléhavějšího, téměř násilného. Stav, v němž jsem se tehdy nacházel, měl však jinou a podstatně méně dramatickou povahu.

Šlo o dlouhodobý nesoulad mezi tím, co mé tělo vyžadovalo a tím, co jsem mu byl ochoten - či přesněji řečeno schopen - poskytnout.

Odjakživa jsem zastával názor, že rozum představuje nejspolehlivější ochranu proti panice. Věci, kterým člověk rozumí, jej zpravidla nepřekvapí, tudíž ho nemožou ani děsit. Strach je koneckonců ve své podstatě produktem nejasnosti: svět, který lze popsat, je svět, který lze také ovládnout.

Za těchto okolností bylo tedy přirozené chápat hlad nikoli jako problém existenciální, nýbrž logistický. A logistické problémy mají řešení.

Nájem jsem platil včas. To byla konstanta, jejíž porušení nepřipadalo u úvahu.

Jídlo naproti tomu představovalo položku variabilní - proměnnou. A proměnné, jak je známo, lze upravovat, odsouvat nebo přepočítávat podle momentálních podmínek.

Město, v němž jsem žil, bylo dokonalou školou této filozofie. Nejen ji umožňovalo, ale do jisté míry i vyžadovalo. Člověk se v něm rychle naučil, že přežití není otázkou komfortu, ale funkčnosti. Dokud jsem fungoval, nebyl problém. A dokud nebyl problém, nebyl důvod cokoli měnit.

První příznaky jsem proto zpočátku sotva zaznamenal. Objevovaly se v krátkých intervalech: Lehká slabost při vstávání. Jemný třes rukou po delší době bez jídla. Občasné zpomalení myšlenek, které jsem bez většího přemýšlení přičítal únavě.

Nic z toho nebylo samo o sobě dostatečné k tomu, aby to vyžadovalo po-

zornost. Každý jednotlivý jev měl své vysvětlení a všechny dohromady vytvářely obraz stavu, který bylo možné považovat za dočasný. Stačilo vydržet, než se znovu objeví práce. Ne první den. Ne druhý. Ale brzy.

Bylo by nepřesné tvrdit, že jsem v té době neměl žádnou práci. Dříve jsem působil jako systémový inženýr v korporátní struktuře jménem Synthcorp. Mé úkoly byly jasně definované, odpovědnosti přesně vymezené a výsledky - pokud odpovídaly očekáváním - přicházely pravidelně, což umožňovalo plánování. To skončilo.

V určitém bodě jsem pro ně přestal být přínosem.

Po odchodu jsem pokračoval jinak. Neformálně. Bez pevné struktury. Bez dlouhodobého rámce, který by byl stabilní.

Zakázky přicházely skrze síť. Anonymní rozhraní, kde se zadání jednoduše objevovala. Nebylo důležité, kdo je zadává. Důležité bylo, že existují.

Úpravy systémů. Testování zabezpečení. Opravy. Jindy šlo o zásahy, jejichž důsledky nebylo nutné podrobně analyzovat.

Odměna byla vždy proměnlivá. Někdy dostatečná. Často ne. Ale vždy existovala možnost další zakázky. Pořád to byl systém. Méně stabilní, ale stále funkční.

Nejdůležitější bylo nezpomalit. Nezastavit se. Město si pamatuje slabé jen jako drobné statistické odchylky v nekonečných proudcích dat, které jím protékají. To ovšem neznamená, že ty silně pracující články nejsou také zapomenuti - takovýto článek může být stejně zapomenut jako ten, o němž nelze nic zjistit, protože přinejmenším vstupuje do nulového kontaktu s ostatními. V této moderní éře byl takový jev stále častější: zavírované nebo parazitem ovládnuté mysli. Mozky, které vymyly samy sebe. Mozky koupající se v rigidních ideologiích hlásaných shůry. V současnosti mohlo dojít prakticky k čemukoliv, a také že k tomu docházelo. Korporace neměly kapacitu sledovat každého, kdo si nelegálně koupil rachejtle - natož dohlédnout na všechny choré mozky ve vlastních řadách.

Město mi mezitím - jak se alespoň zdálo - začalo nabízet řešení. Reklamy se objevovaly všude. Jejich neustálé střídání připomínalo proud myšlenek: na stěnách, ve výtazích, na skle obchodů. Náhrady, půjčky. Vše formulované tak, aby to znělo rozumně.

Mezi nimi se postupně objevovalo jméno, které jsem si - aniž bych tomu zpočátku přiřkl význam - začal pamatovat.

RE:SOURCE.

Nenabízelo nic, co by bylo možné označit za mimořádné. A právě v tom spočívala jeho přesvědčivost. Nabízelo něco mnohem prostšího - stabilitu.

Je pozoruhodné, jak uklidňující může být toto slovo pro člověka, jenž má pocit, že mu něco utíká mezi prsty. Stabilita totiž znamená pokračování. A pokračování znamená přežití.

Zpočátku jsem té reklamě nevěnoval zvláštní pozornost. Přesto jsem si po čase všiml, že se k té reklamě vracím pohledem. Že si pamatuji její logo, barvy i onu frázi o využití vlastních zdrojů.

Neznělo to odpudivě. Naopak. Znělo to logicky.

Jednoho večera, když jsem seděl u prázdného stolu a pokoušel se s jistým odstupem zhodnotit vlastní situaci, mě napadla myšlenka, která se mi tehdy zdála téměř samozřejmá:

Možná nehledám jídlo. Možná hledám zdroj.

A že nejbliž mám ten, který jsem doposud považoval za nedotknutelný.

Rozhraní jejich stránky bylo čisté, téměř asketické. Jen text. Posuvníky. Zaškrťávací pole.

Autologní nutriční podpora.

krátkodobé řešení při krizových stavech.

Kognitivní výkon je prioritou.

Neprioritní živá tkáň může být využita k zajištění kontinuity.

U poslední věty jsem se na okamžik zastavil. Vryla se mi pod kůži.

Neprioritní.

Jak uklidňující. Jak... Konečně.

Klíkl jsem na odeslání formuláře.

Bylo by logické předpokládat, že taková služba má svou cenu. Nevšiml jsem si však, že by kdy byla explicitně uvedena. Při zpětném pohledu je zvláštní, že mě nikdy nenapadlo přesněji určit důvod tohoto fenoménu.

RE:SOURCE naznačoval, že organismus je jen soustava funkcí, z nichž některé mají vyšší prioritu než jiné. A pokud určité části lze obětovat ve prospěch celku, pak je takový krok vlastně racionální.

První návštěva byla až překvapivě obyčejná.

Šel jsem tam stejně, jako do jakékoli jiné služby, která nabízí něco, co potřebuji. Studio bylo ukryté mezi servisními patry jedné z arkologických městských struktur. Pach ozonu se mísil s chladným prouděním klimatizace. Interiér byl celý tak bílý, až skoro oslepoval: prudký kontrast oproti vybledlé měděným tónům na chodbách. Místní černobílý nábytek svou vizuální stránkou možná kdysi působil futuristicky, ale dnes z něj čísel retrofuturismus. Panovalo tam ticho, které přerušoval pouze šum přístrojů. Personál mluvil klidně, téměř monotónně. Vysvětlení procedury mi připadalo natolik banální, že jsem měl dojem, že bych ji dokázal absolvovat i se zavřenýma očima.

Jeden z techniků se při nastavování monitoru na okamžik zarazil, jako by si všiml drobné nesrovnalosti. Několik sekund sledoval obrazovku bez jediného pohybu.

„Je něco v nepořádku?“ zeptal jsem se.

Podíval se na mě, jako by si mou přítomnost uvědomil až v okamžiku, kdy jsem promluvil.

„Ne,“ odpověděl po krátké pauze. Pak dodal, téměř mimochodem:

„Systém někdy přepočítává,“ řekl. Neupřesnil ale co.

„A co přesně?“ zeptal jsem se, spíše ze zvyku než ze skutečného zájmu.

Bez komentáře pokrčil rameny a pokračoval.

„Rozsah?“

„Množství?“

Uvedl jsem čísla, která zněla rozumně.

Zárok proběhl rychle. Necítil jsem bolest, pouze tlak - zvláštní, obtížně lokalizovaný tlak v končetinách, který nebylo možné jednoznačně přiřadit žádnému podnětu, ale dostatečně výrazný na to, aby jej nebylo možné ignorovat.

Tělo reagovalo v souladu s očekáváním.

Výživu mi podali později. V obalu bez označení, který svým vzhledem připomínal běžné sušenky z automatů. Chuť byla nevýrazná. Přesto se účinek po určité době dostavil. Slabost ustoupila. Myšlenky se zostřily. Fungovalo se mi lépe než v posledních měsících.

Doba mezi jídly přestala být tématem a vše začalo znovu dávat smysl. RE:SOURCE se postupem času proměnilo v cosi, co by méně disciplinovaná mysl snad nazvala zvykem, ačkoliv já jsem to tehdy vnímal spíše jako logické vyústění procesu, jenž byl od počátku prezentován jako optimální. Návštěvy na sebe začaly navazovat rychleji. Otázky, které mi byly při každém zároku kladeny, se postupně zkrátily na pouhé fragmenty dialogu.

„Rozsah?“

„Standardní.“

To slovo se objevilo samo, zcela spontánně - nikdy předtím ho nepoužili - a přesto bylo okamžitě přijato. Standardní znamenalo optimální.

Seděl jsem v jednom z menších pracovních hubů, které město rozmístovalo mezi obytné bloky. Terminál přede mnou zobrazoval kód, který jsem upravoval již potřeť. Nedokázal jsem udržet jeho strukturu v hlavě po dostatečně dlouhou dobu.

Vedle mě se posadil muž, kterého jsem znal pouze z prezdívkvy v síti. Nepamatoval jsem si ji.

„Hej,“ řekl. „Jsi v pohodě?“

Nevzhlédl jsem. „Ano.“

„Vypadáš...“ zarazil se. „Nevím. Jinak.“

„Specifikuj.“

Chvilí mlčel. Slyšel jsem, jak si odkašlal.

„Hubenější a...“ znovu pauza. „Pomalejší?“

To slovo jsem si musel v hlavě zopakovat.

Pomalejší

„To není přesné,“ odpověděl jsem. „Dochází pouze k dočasnému výkyvu v dostupnosti zdrojů.“

Přikývl, ale nezdálo se, že by ho to uklidnilo.

Ta formulace byla vágní. Neposkytovala žádnou využitelnou informaci. Tím konverzací ukončil.

Po několika minutách vstal a odešel. Při odchodu se na mě ještě jednou podíval.

„Jen... dávej na sebe pozor.“

Ten pohled jsem nedokázal přesně interpretovat. Nebyl nepřátelský. Obsahoval prvek, který se mi nedařilo kategorizovat.

Možná znepokojení.

Vrátil jsem se ke kódu. Trvalo mi nějakou dobu, než jsem si uvědomil, že čtu stejný řádek už po třetí.

Po určité době jsem si při oblékání všiml drobnosti, která by za jiných okolností pravděpodobně sotva stála za zaznamenání. Prsten, který jsem nosil léta bez jediné změny, mi začal sklouzávat z prstu. Přičítal jsem to pouhému úbytku hmotnosti. Teprve později, v průběhu následujících dní, jsem zaznamenal další nepatrnou změnu: při chůzi po schodech jsem začal používat zábradlí častěji než dříve.

Nebyl to problém. Spíš drobná optimalizace pohybu. Něco, co by inženýr infrastruktury popsal jako odstranění redundance. Funkce zůstávala zachována. Kognitivní výkon byl stabilní.

Město si cení efektivity. Procedury byly krátké. Výsledek natolik předvídatelný, že se zdálo zbytečné zabývat se čímkoli, co již jednou prokázalo svou funkčnost. A i tak jsem si po několika týdnech všiml zvláštního posunu ve vlastním uvažování: začal jsem o další návštěvě přemýšlet ještě dříve, než byla skutečně nutná.

Bylo to... očekávání. Přesvědčení, že existuje řešení, a že jeho dosažení nevyžaduje nic víc než přítomnost na správném místě. Stačí přijít.

Postupně se stávalo stále častějším, že jsem se přistihl stát před vstupem do studia dlouho před tím, než nastal můj přidělený čas. Nebyl důvod spěchat. Přesto jsem tam stál. Sledoval dveře. S podivnou jistotou, že jejich otevření představuje řešení.

K čemu termín? Existuje přece jednodušší cesta.

Stisknout zvonek.

„Standardní!“

Procedura proběhla jako vždy.

Lehl jsem si. Nad hlavou se rozsvítilo ostré světlo, při kterém jsem se čím dál častěji cítil, že mi vpaluje sítnici. Známý tlak v končetinách.

Tentokrát jsem však soustředil svou pozornost na jiný okamžik.

Na chvíli, kdy mi podali výživu.

Účinek byl okamžitý. Během několika sekund se zdálo, že všechny myšlenky, které se dosud pohybovaly v jisté neurčité disperzi, našly své místo. Byl to pocit, který je obtížné vysvětlit tomu, kdo jej nikdy nezažil. Pocit jakési formy euforie.

Dny bez RE:SOURCE získaly jinou kvalitu.

Jednou jsem se pokusil návštěvu odložit. Šlo o experiment, jednoduché ověření hypotézy, že procedura je skutečně nezbytná.

První dny proběhly bez problémů. Což bylo očekávatelné.

Další dny jsem začal zaznamenávat drobné, avšak znepokojivé odchylky: Nepatrné zpoždění v reakcích, nebo nečekané přerušení myšlenkových řetězců. Při psaní jsem občas zapomínal začátek věty dříve, než jsem ji dokončil. Objevilo se i narušení koordinace mezi jednotlivými částmi těla. Pohyb nebyl plynulý a každý úkon vyžadoval vědomé rozhodnutí.

Došel jsem k umyvadlu. Otočil kohoutkem. Podíval jsem se na svou ruku. Kůže na hřbetu mi připadala tenčí. Pokusil jsem se ji sevřít v pěst. Povrch se ale nenapnul tak, jak by měl. Zůstal volnější. Při pohybu se kůže mírně posouvala, jako by nebyla plně ukotvena k podkladu.

Položil jsem druhou ruku na předloktí a lehce zatlačil. Prsty se mi zabořily hlouběji, než odpovídalo běžné elasticitě tkáně.

Uvolnil jsem tlak.

Kůže se vracela zpět pomaleji a na povrchu zůstala menší prohlubeň. Někakou dobu jsem to pozoroval.

„Neprioritní,“ řekl jsem nahlas.

Byla to neefektivita.

A neefektivita je problém.

Tedy jsem si poprvé položil otázku, kterou jsem do té doby nepovažoval za nutnou: Jak dlouho může taková optimalizace pokračovat?

Myšlenka však zmizela stejně rychle jako se objevila - téměř okamžitě. Nebylo nutné se jí zabývat. Parametry byly stabilní.

RE:SOURCE pokračovalo. Návštěvy se staly součástí týdne stejně přirozeně jako práce či spánek - pokud mezi těmito kategoriemi vůbec existoval rozdíl.

Pak přišla poslední návštěva.

Nic se nelišilo. Vše bylo - jak opakovaně zaznívalo - v normě. Výživu mi podali jako obvykle.

Nevím, jak dlouho to trvalo.

Čas v takových situacích ztrácí strukturu a mění se v beztvary sled okamžiků, které nelze přesně seřadit.

Pamatuji si pouze, že jsem vyšel na chodbu a opřel se o stěnu.

Pamatuji si také, že jsem si ještě pomyslel, že by bylo efektivnější si sednout. Pak nic.

Probral jsem se v prostoru, který jsem téměř okamžitě identifikoval jako nemocniční.

Bílé světlo. Pravidelný zvuk monitoru. A všudypřítomný pach dezinfekce, jehož sterilní ostrost jako by pronikala do samotného vědomí.

Tělo bylo těžké. Reagovalo se zpožděním. Zvedl jsem pravou ruku. Kůže byla tenčí, než si pamatuji. Na několika místech se lámala do jemných záhybů, připomínající vnitřek starých živek. Prsty mi připadaly delší. Zkusil jsem je sevřít. Reagovaly s mírným odporem. Přejel jsem si druhou rukou po předloktí. Kontura svalů tam stále šla cítit, jen objem ne. Podobný vzorec jsem později identifikoval i jinde. Ramena. Stehna. Trup. Všude docházelo k téže optimalizaci. Nevšiml jsem si toho předtím snad? Ležel jsem klidně a analyzoval vlastní stav.

Na konci místnosti byla obrazovka. Ne příliš velká, ale umístěna tak, aby byla viditelná z lůžka bez nutnosti pohybu. Text se na ní pomalu rozpouštěl do světla.

Než jsem se na ni začal soustředit, všiml jsem si něčeho jiného. Vedle postele stál malý stolek. Ležel na něm tablet s rozsvíceným displejem

Chvilí jsem nedokázal poznat, co přesně vidím. Řádky textu. Segmenty. Grafy, které se neustále zvedaly a klesaly. Jednotlivé prvky se mi začaly v hlavě skládat.

Šlo o mě.

Části byly rozděleny do kategorií. Některé měly přiřazené hodnoty, jiné jen stavové poznámky.

Subkutánní tkáň - redukována.

Svalová hmota - částečně zachována.

Energické rezervy - vyčerpány

DOSAŽENA KRITICKÁ HRANICE VYUŽITÍ

Pod tím byla oddělená sekce. Jiný formát - poznámka.

Subjekt vykazuje známky dlouhodobého využití nad doporučený rámec. Opakované zásahy bez dostatečné obnovy vedly k postupné degradaci podpůrných struktur.

Další aplikace nedoporučena.

Přemýšlel jsem jestli vše okolo mě je jen iluze. Možná jen sen. Ale nebyl. Zvedl jsem od tabletu pohled.

Obrazovka na konci místnosti běžela dál.

Běžely na ní reklamy. Jedna za druhou.

A mezi nimi opět známý obraz.

RE:SOURCE

Vaše tělo. Váš zdroj.

Stabilita i v krizových stavech.

Dylan Rauner, 16 let

Oceán divna

Dneska jsem se šel potápět. Nic co by nebylo běžné, jenom tentokrát jsme s kolegy šli do větších hloubek. Měly se tam vyskytovat zrovna velryby. Kdo by si něco takového nechal ujít! Když naše loď doplula na požadovanou lokalitu, byla tam zima. Nikdo zimu nečekal, taky jak bychom mohli, nic takového se v tomto období na tomto místě normálně neděje. Trochu nás to zmátlo, ale i tak jsme šli do vody. Trochu zimy nás snad nerozhodí, ne? Po ponoření mnou projela řezající zima, příjemné to nebylo, ale nakonec mě to alespoň probudilo. Po uklidnění jsem se rozhlédl, nic, nic tady není, jenom modro a stovky metrů pode mnou. Už po druhé mi projel mráz po zádech. Po většinu času se potápím u korálových útesů a tropických lagun. Kolegové mě sice varovali, že je to něco kompletně jiného, ale moje otevřenost a znudění z toho, že už jsem toho tolik viděl, mě přesvědčila.

Mohl jsem se rozhlížet, jak moc to jen jde, ale nic. Pak najednou, ryba, taková, kterou svět ještě nespátřil. „Co když je to nový druh!“ projelo mi hlavou. Pokoušel jsem se přiblížovat co nejopatrněji, to ale nebylo dost rychle a ryba frnkla. Zrychlil jsem i já, ale jako kdybych do něčeho narazil. „Co to do háje?“ Myslel jsem si, že se mi to jenom zdálo. Dal jsem svoji ruku do prostoru před sebe, ale něco ji blokovalo. Bušil jsem, hrabal i kopal, ale nic nepomáhalo. A pak přišla ta osudná rána a vše se začalo jako kdyby hroutit. Nedokážu to ani popsat, viděl jsem zvláštní, do červena a béžova zbarvené prostory. Divné tvary a něco, co vypadalo jako kusy těl, se prolínaly, narážely do sebe a ničily se navzájem. Rozhlížel jsem se v této zvláštní chodbě, která vypadala, jako tunel z dlaní. Také to tu bylo celé od krve a kusy masa se válely na zemi. Ze stěn vyčnívaly zvláštní výrůstky a ze země rostlo něco podobného plísni. Najednou se mi chtělo zvracet, adrenalin, prostředí a hnijící zápach mě zasahovaly ze všech stran. Málem jsem z toho všeho omdlel, ale pak se na konci chodby něco mihlo. Lehl jsem se a upadl na kolena a ruce. Jak jsem tam tak stál na všech čtyřech, všiml jsem si, že krev na mých rukou se vsakuje do mé kůže. Začal jsem panikařit a snažil se ji vyškřábat ze svého těla ven. Kousky kůže a masa z mého těla padaly na zem a krev je kompletně pohltila. Díky tomu jsem si ale všiml, že moje tělo je jiné, i oblečení a potápěč vybavení zmizelo. Koutkem oka jsem zahlédl baterku ležící na zemi. „Ta se bude hodit,“ řekl jsem si rozklepaným hlasem. Neměl jsem jinou možnost, než prozkoumat chodby před sebou. Popadl jsem baterku a pomalými kroky jsem se vydal do uličky, na druhou stranu od místa, kde se mihlo, to buh ví co. Sotva jsem dokázal udržet baterku, strachem i vyčerpáním, ale stále jsem šel, dokud se nezačalo vše okolo mě chvět a jedna z obřích dlaní mě uchopila. Skrz mezery jsem zahlédl nějakou věc, ale než jsem si ji stihl detailněji prohlédnout, tak dlaň věznící mě, se prudce zvedla a odhodila mě do obrovského prostoru.

A stalo se to znovu, celá realita se znovu začala rozpadat, ale tentokrát jsem viděl útržky oceánu a malého ostrůvku na něm.

„Aaaaaa.....“ řval jsem na plné kolo, protože jsem padal. Pode mnou byl zvláštně zbarvený oceán, ale čím víc se přibližoval, tím modřejší oceán byl. Už jsem byl skoro u země, ale v tu ránu jsem se probudil, houpající se v křesle, přesně na tom ostrově, co se skládal z útržků, které jsem viděl. Chtěl jsem se zvednout, ale pocítil jsem slabost. Fyzickou slabost. Mé tělo bylo jiné, cítil jsem to. Pohlédl jsem tedy na své dlaně, celé vráscité, rozklepané a slabé. U mé pravé ruky byla opřená hůl. Neměl jsem jinou možnost, než se s ní pokusit doploužit na lepší místo, abych zjistil, kde to vlastně jsem. Byla tu taková zahrada a rybářská chatka.

„Možná bude někdo vevnitř,“ říkal jsem si a doufal.

Ale když jsem otevřel dveře, jediné, co tam bylo, byly rybářské potřeby, základní nábytek a nesnesitelný zápach ryby. Chtěl jsem se ještě trochu porozhlédnout po okolí, ale únava mě zmohla natolik, že jsem padl do postele a i přes obrovský zápach, který neodcházel ani dokořán otevřenými dveřmi, a zmatek v mé hlavě jsem usnul.

První ráno na tomto místě bylo překvapivě klidné. Nemůžu se ale nechat ukoříst tímto místem. Naopak, musím se odsud co nejrychleji a nejbezpečněji dostat, sakra. Vzal jsem hůl a vydal se prozkoumat okolí. Brzy přišlo nepříjemné zjištění, že chatka stojí na kompletně opuštěném ostrově, který je navíc velmi strmý, až na vrchol s chatkou. Dole byla i mini pláž s lodčkou a sušící se rybářskou sítí. Celé to tady bylo opravdu malé. Člověk by to obešel za pár minut. Okolo už nebylo nic jiného, než nekonečné kilometry moře.

A já se posadil na břeh a přemýšlel, kde jsem překročil tu hranici a dostal se až sem. A hlavně, jak se mám dostat zpátky?

Klára Krejčí, 14 let

Tajemství hradu, vymazaného z map

Začalo to jednou bouřlivou nocí, křik malého dítěte byl slyšet přes celý hrad. Narodila se nová dědička trůnu.

Zatím co se v dolním sále pilo, jedlo, tančilo a oslavovalo narození tak důležité osoby, nahoře ve věži královna usínala se svojí novou dcerou, Andromedou.

Jak Andromeda rostla, musela být stále hlídána a tímto hlídačem se stal padesátiletý a ne zrovna voňavý rytíř Sam. Andromeda s ním vyrostla, a i když ho ze začátku neměla ráda, časem jí připadal jako její otec, protože její biologický byl až moc zažraný do práce, inu jako správný král. Sam byl jediný z celého hradu, kdo vypadal, že ji má opravdu rád. Všichni ostatní, ač se to báli říci, ne-

měli Andromedu rádi, protože byla zvláštní. Vždy, když někde bylo nějaké tajemno nebo nebezpečno, které nemohlo být vysvětleno, ona vždy byla poblíž. Jako by princezna přitahovala tyto špatné věci. A co si lidé říkali o jejím rytíři, bylo ještě horší, nikdy mu nikdo neviděl do tváře, nikdo by nedokázal popsat, jak vypadá ani říct cokoli k jeho charakteru. Byla to pouze figura stínu za princeznou, avšak tvrdá a neporazitelná. A proto se začaly objevovat různé řeči o tomto muži. Jedna z nich říkala, že rytíř je samotný Satan a že sem přišel, aby si vybral dluh, který udělal praděd Andromedy. A že aby ho rodina splatila, musela by obětovat následníka trůnu. Jiné zase, že se to vše nezakládá na pravdě, že je to pouze fáma, která se rozrostla až do knih, protože lidé nemají rádi věci, které si nemůžou vysvětlit a tak si začnou vymýšlet.

Jednoho dne se Andromeda probudila uprostřed noci celá zpocená. Měla hroznou noční můru. Nad ní se se starostlivým výrazem skláněl rytíř Sam s lucernou.

„Jste v pořádku, princezno? Slyšel jsem křik a tak jsem přiběhl,“ mluvil na ní tichým naléhavým hlasem.

„Ano, jsem v pořádku, jen jsem měla špatný sen,“ uklidňovala princezna rytíře i sama sebe.

„V tomto snu jsem viděla svou vlastní hlavu na kůlu, vedle všech ostatních hlav mých rodinných příslušníků. Bylo to velmi zvláštní. Připadalo mi to tak strašně reálné, jako bych mohla cítit onen kůl v mé hlavě už teď,“ zamyslela se princezna.

„To nezni moc hezky,“ připouštěl rytíř.

„No když už jsme se oba probudili, pojďme společně prozkoumat to místo, které jsem ve snu viděla, že se to tam stalo,“ navrhla princezna Samovi.

„Jste si tím jistá, princezno? Je už pozdě, a kdyby nás někdo viděl, že se procházíme takhle pozdě, mohl bych ztratit svou práci,“ ptal se Sam.

„Ale prosím vás, každý ví, že jste nejlepší z nejlepších a nic se mi s vámi nestane,“ přesvědčovala ho princezna.

A tak Sam, i když se zdálo, že se mu moc nechce, nakonec souhlasil a vyšli.

„Můj sen se prý odehrával v zahradě hradu, kterou každý měšťan pěci zná,“ vysvětlovala princezna. Bylo tomu tak proto, aby měšťané mohli vidět život královské rodiny, aby mohli jen koukat a závidět. Rozdíl mezi pouhým měšťanem a králem byl tenkrát obří. Kupodivu i šlechta měla blíž ke hladomoru, ani zdaleka se nemohla přiblížit srovnání se členem královské rodiny. Když dorazili na místo, bylo tam ticho. Až příliš ticho. Bylo to ticho těžké a nepříjemné, takové, které vyvolává husinu. Toho všeho si Sam samozřejmě všiml, ale ne princezna. Začala se vzdalovat od rytíře, protože zpozorovala zvláštní cestičku krve, která vedla do více přístupné části zahrady.

„Princezno, nevzdalujte se, nemám z toho dobrý pocit,“ domlouval ji rytíř.

„Nechte mě jen se kouknout sem, prosím. Je tu cestička krve a mě by zajímalo, k čemu vede, možná je tam zraněné zvíře,“ prosila ho princezna.

„Inu dobrá,“ vzdal se Sam. „Ale zůstaňte u mě, já vás ochráním.“

Když se prodrali velkým keřem, to co uviděli, bylo šílené. Viděli měšťany s hořícími loučemi, kteří nabodávali na kůly hlavy členů královské rodiny. Andromedin sen se vyplnil. Andromeda zůstala stát, jakoby zkameněla. Chtěla se otočit a utéct, ale nemohla se pohnout. Když se konečně dokázala hnout, opatrně se otočila, aby zkusila zmizet před vzpourou měšťanů. V ten moment ji však zadrželi na místě ruce. Ruce, které pro ni do teď představovali domov a bezpečí. A nyní, pouze hrůzu.

„Konečně můžu mít svojí pomstu, už bylo načase,“ zašeptal jí do ucha Sam a odvedl Andromedu k velkému kůlu.

„Tento je pro Vás, veličenstvo! Možná se ptáte, proč to dělám. Váš otec mě okradl o můj lektvar, který z něho udělal charismatického chlapíka, a díky tomu to dotáhl až ke koruně. Když jsem ho chtěl získat zpátky, váš otec mě lstivě opil zkašenou šťávou z hroznů a donutil mě podepsat smlouvu, že nikdy nemůžu ublížit jemu či jeho rodině. Naštěstí jste tuto smlouvu dnes večer zničila, když jste zatápěla a tak jsem tady, pro mou odplatu!“ To bylo to poslední, co Andromeda slyšela, před tím, než její hlava byla rozštěpena kůlem. A společně s tím nastal konec této královské rodiny.

Sam se nakonec proměnil na svou pravou podobu. Stál tu nyní jako starý čaroděj.

„Dluh byl splacen, poprvé a zároveň naposledy,“ pronesl se zadostiučiněním.

A tímto nejen zničil království a vymazal ho z map, navíc vymazal všem kolem široko daleko paměť, takže si pak už nikdo nic pořádně nepamatoval.

Viktorie Geňo, 14 let

Zkáza jednoho hradu

Byla jednou jedna krásná vesnička v Rumonsku, byla vlastně nedaleko od Bukureště, ale i přes to o ní nikdo nevěděl. Nejezdili tam žádní turisté a ani tam vlastně nebyly žádné zajímavé destinace, ale i přes to se tam měli všichni rádi, hlídali si navzájem děti a chodili si vzájemně na nákupy. Zkrátka to bylo místo, kde byste chtěli žít a vychovávat děti. Byla tu ovšem jedna nemovitost, která se tomuto stereotypu zcela vzpírala. Byl to starý, opuštěný a nemilovaný hrad, nedaleko sluncem zalité vesničky. Kdyby jste ho viděli, hned by jste si řekli: „Ježíši, co to je? V tom bych nechtěl bydlet, ani kdyby mi za to platili! Natož aby se tam bavilo moje dítě...“

Hrad byl sice součástí komunity, ale vlastně to byla taková černá ovce, přesněji řečeno černá ovce ve stádu krav. A ačkoliv byl hrad veliký, temný a na první pohled strašidelný, tak ho lidé přehlíželi, nikdo si ho nešímal, což se ho hluboce dotýkalo.

Hrad si vždycky kladl otázku: „Jak můžu být černá ovce a neviditelný zároveň?!“ Jednoho dne se konala velká přestavba této malé vesničky, a to vyrušilo sebe-návisťné myšlenky našeho hradu, protože možná mohla přijít změna. Byly tu nové silnice, hezčí doplňky a dekorace domků a tak si hrad myslel, že by mohl i jeho zkrášlit. Ale navzdory očekávání se pouze na náš nemilovaný hrad nedostalo.

Nebylo by to tím, že by na něj zapomněli, to vůbec ne, bylo to tím, že o jeho rekonstrukci nikdo nestál.

„Nemá cenu zkrášlovat odpad,“ říkal jeden z obyvatel vesničky.

„Jediné, co by stálo za to, je zbourat ho!“ přitakával jeho soused.

Ale to nebyl jediný naschvál, který tomu hradu vesničané dělali. Například na Halloween si náš hrad myslel, že konečně nastal jeho den.

„Na Halloween se lidi chtějí bát a on já jsem strašidelný,“ těšil se.

Vypadalo to slibně, ale jako vždy byl výsledek stejný. Navzdory jeho přípravám a očekávání zase nikdo nepřišel. Dost ho to zklamalo, protože nakoupil bonbony, umyl se a udělal všecinko pro to, aby se ten večer vše povedlo.

Ovšem byl tu přece jen jeden případ, u kterého se to posunulo alespoň trochu dál. Jednoho jara přiletěli ptáci, neboli jediné bytosti, které ho konečně brali bez předsudků. Bohužel po létě přišla zima a s tím i odchod této příliš krátké fáze, ale zároveň to byla jediná fáze, kdy byl skutečně šťastný. Ačkoliv ho každá z těchto situací hluboce zasáhla, tak jedinému, komu to kdy dával za vinu, byl on sám.

Na základě svého zoufalství a frustrace se to snažil řešit tím, že si začal zakazovat různé věci.

Kupříkladu cítit vůně, vidět barvy a chutnat jídlo. Což vedlo k tomu, že nic necítil, neviděl a nemohl to zastavit, i když to začalo dobrovolně.

Což se na něm logicky časem podepsalo. Byl hubenější, strašidelnější a míň a míň zdravější. Jeho zákazy se mu časem vymstily, už to nedokázal změnit. Jednoho dne se rozhodl, že teď už by chtěl vše změnit, chtěl vidět, cítit a chutnat. A protože nevěděl, jak na to, začal si trhat dveře z pantů, podřezal si trubky s vodou a odpadem. V ten moment ucítil nepředstavitelný zápach, ale i tak byl šťastný, že cítí aspoň něco. Zároveň viděl barvy, které se řinuly z jeho trubek a v tu chvíli pocítil neuvěřitelnou pohodu a štěstí. Nejdříve začal polykat veverka na stromech a pak zničil celou vesničku pomocí svého zvětšujícího objemu. Když mu z trubek po čase přestalo téct, omdlel.

Byl to jeho konec, konec vesničky a zároveň i konec všeho, dokonce zmizely i z map, od té doby byly nedohledatelné.

Petra Roušalová, 14 let

ZÁHADA PŘEMĚŘILECKÉHO HRADU

Byl příjemný červnový den a já seděl za dveřmi mé kanceláře, na které bylo napsáno: „Soukromý detektiv Oliver Pötzl“.

Pil jsem si svou ranní kávu s cukrem a přitom si vzal do ruky noviny a uviděl jejich titulní stranu.

„Hrad v Přeměřicích zmizel“ četl jsem. Vyprskl jsem kávu přímo na ten čerstvě vytištěný papír. „Zmizel? Jak může zmizet kus historie i se skalou, na které stojí?“ řekl jsem si pro sebe.

V tu chvíli se vzduch v kanceláři prudce ochladil. Nebylo to průvanem, ale něčím vnitřním, z čeho mi naskočila husí kůže. Než jsem stačil odsunout židli, dveře se bez zaklepání otevřely. Dovnitř vstoupil muž v dlouhém černém kabátě, přestože venku bylo vedro. V obličejích měl strnulou hrůzu, kterou lidé mívají, když spatří něco, co lidská mysl nedokáže zpracovat.

„Pane Pötzle,“ začal chraplavým hlasem a na stůl položil starý, prorezivělý klíč, na kterém byly zbytky čerstvé hlíny a něco, co připomínalo zaschlou krev.

„Říkají o vás, že najdete všechno, i když to neexistuje. Ten hrad... on nezmišel. On se jen přesunul tam, kam za ním nikdo nechce jít,“ pronesl příškrbným hlasem.

Vytáhl jsem z pouzdra cigaretu, ale nezapálil si ji. Jen jsem si jí prohlížel a sledoval toho muže. „Hrady nemají nohy, pane...“ namítl jsem.

„Pavel Marek,“ doplnil mě a hlas se mu zlomil. „Nejde o nohy. Jde o to, co bylo pod základy. Dnes v noci, přesně ve tři hodiny, se ozval zvuk, jako když se se sbíjí sbíječkou. Když jsem vyběhl z domku v podhradí, zbyla tam jen mlha. Hustá, černá mlha, ve které by ani baterka nesvítala.“

Vstal jsem a přistoupil k oknu. Pohled na klidnou ulici mi najednou připadal tak nějak falešný. Pokud měl tenhle muž pravdu, v Přeměřicích se právě otevřelo něco, co mělo zůstat navždy pohřbené pod hroudami kamene.

„Vezměte mě tam,“ řekl jsem přísně a pan Marek přikývl na souhlas.

Jeli jsme jeho autem, protože jsem věděl, že mé auto by bylo mnohem pomalejší a než bychom tam dojeli, zestárlí bychom... .

Cesta do Přeměřic trvala hodinu, ale pořád lepší, než jet tím mým autem. Pavel celou cestu mlčel a občas si pomnul ruce, jako by se snažil zahřát. Když jsme dorazili na místo, pochopil jsem, že noviny nelhaly. Nad vesnicí se tyčil strmý kopec, kde ještě včera dominoval majestátní hrad. Dnes tam nebyla jen prázdnota – byla tam rána.

Vystoupil jsem z auta a okamžitě mě udeřil do nosu ten pach. Síra, tlející listí a něco kovového, co mi připomínalo krev. Policejní pásky vlály ve větru, ale nikde nebylo ani živáčka. Strážníci prý odmítali jít blíž poté, co se jeden z nich začal bezdůvodně smát a pokusil se skočit ze srázu.

Vystoupil jsem až na vrchol. Zem byla hladká, jako by ji někdo odřízl obřím skalpelem. Žádné sutiny, žádné zbytky cihel. Jen kruh černé, spálené hlíny. Uprostřed té prázdnoty stál osamocený podstavec, na kterém dříve bývala socha zakladatele hradu. Teď tam ležel jen starý deník v koženém obalu.

„Ten tam ráno nebyl,“ zašeptal mi za zády Pavel. Jeho dech byl ledový.

Otevřel jsem deník. Stránky byly plné překotného rukopisu, který se ke konci měnil v nečitelné klikyháky. Poslední zápis byl datován včerejškem: „Pouta povolila. Přeměřice byly postaveny jako pečeť, ne jako domov. Pokud tohle čteš, stůj tiše. On slyší tlukot srdce.“

„Co to má být a jak se to tady vzalo?“ přemýšlel jsem.

Najednou jsem to zaslechl. Nevnímal jsem to vlastně ušima, ale spíše vibracemi. Hluboké, rytmické bušení vycházelo přímo z hloubi kopce. Jako by pod námi dýchalo něco obrovského.

„Musíme pryč, Marku,“ řekl jsem a instinktivně sáhl po pistoli za pasem, i když jsem věděl, že proti tomuhle mi bude nejspíše k ničemu.

„Je pozdě,“ odpověděl Pavel. Jeho hlas teď zněl jinak – dutě, jako by mluvil ze dna studny. Podíval jsem se na něj a ucouvl. Jeho oči už nebyly zapadlé, byly černé. Úplně černé, bez bělma.

„Hrad se nevrátí, pane Pötzle. On si jen vzal to, co mu patřilo. A my jsme byli jen nájemníci, kteří zapomněli platit nájem.“

Země pod mýma nohama se zachvěla. Z trhlín se v černé hlíně začala šířit ta samá mlha, o které Marek mluvil. Nebyla to pára, byl to stín, který se natahoval a formoval do tvaru vysokých věží a cimbuří. Hrad se vracel, ale ne do naší reality. Prolínal se s ní jako přízrak.

Slyšel jsem křik. Nevycházel z hradu, ale z vesnice pod námi. Lidé vybíhali z domů, drželi se za hlavy a klesali k zemi. Ten zvuk, to bušení, se zrychlovalo.

V tu chvíli mi to došlo. Hrad v Přeměřicích nebyl obětí, bylo to vězení. Ty tuny kamene, ty metry silné zdi, to všechno tam nebylo pro obranu hradu, ale pro to, aby se to, co bylo uvnitř, nedostalo ven. A teď, po stovkách let,

ta váha nestačila.

Všiml jsem si, že klíč, který mi Marek dal v kanceláři, začal ve vnitřní kapse hřát. Vytáhl jsem ho. Svítil matným, namodralým světlem. Podíval jsem se na podstavec sochy. Na jeho boku byl malý, téměř neznatelný otvor, který přesně odpovídal tvaru klíče.

Marek, nebo to, co z něj zbylo, se ke mně vrhl nadpřirozenou rychlostí. „Nedělej to! On chce vidět svět!“

Uhnul jsem a vrazil klíč do otvoru. Otočil jsem jím vši silou. Ozvalo se kovové cvaknutí a pak výbuch ticha tak silný, že mi praskly ušní bubínky. Svět se zatočil a já cítil, jak padám do nekonečné prázdnoty.

Probral jsem se v kanceláři. Na stole stál vychladlý hrnek kávy. Noviny byly suché a titulní strana hlásala: „Hrad v Přeměřicích slaví rekordní návštěvnost“.

Srdce mi bušilo jako o závod. Byl to jen sen? Noční můra vyvolaná přílišným množstvím cukru? Sáhl jsem do kapsy. Prsty jsem nahmatal něco studeného a kovového. Vytáhl jsem to.

Byl to ten prorezivělý klíč. Ale teď byl zlomený vejpuřl.

Podíval jsem se z okna na sluncem zalité město. Všechno vypadalo normálně, ale já věděl své. Někde tam venku, v jiné vrstvě reality, hrad v Přeměřicích stále stojí a v jeho stínech čeká něco, co už nemá jméno. A já? Já už kávu s cukrem nepiju. Ta chuť mi až příliš připomíná krev a staré železo.

Oliver Pötzl, 15 let

Poslední hodiny Antoina?

„Nezbývá ti moc času, máš je pár hodin na to,“ utřu si slzu a dál čekám na moment, kdy můžu podat poslední ingredience.

„Co ti tak dlouho trvá!?“ rozkřikne se malý mužik se špičatým kloboukem s modrým kabátem na kterém hrdě nosí znak revoluce. Ví, že ten znak nosí jen proto, aby ho nepopravili, protože tak jak se vyjadřuje o takových jako je můj muž, který něco nového přináší světu a které on nazýval „obyčejní chytrolíni“. Odfrknu si.

„Jen se svým manželem loučím pane,“ podívám se na něho z odporem v očích a vidím, že to pocítil. Zatváří se jako kdyby mohl, tak mě rozmáčkne jako hada a otočí se. Teď je má chvíle. Rychle vytáhnu zpoza sukně rtuť, hydrogen, jeho ruce se dotknou mých, je to naposledy co je cítím, možná, uvědomím si.

Potom, co žena odejde, se Antonie posadí k jídelnímu stolu, který není pokrytý jídlem, nýbrž bublající kovově zapáchající štiplavou tekutinou. Trvá to několik hodin, ale konečně je hotov. Právě včas, slyší dupot a tak rychle vypije obsah sklenice, na jazyku pocítí mrazivě hořkou tekutinu. Otřese se a otočí se s jistotou v očích ke strážnému.

„Za pár minut zmizíš ze světa,“ řekne strážný a zašklebí se.

„Nikdy se nic neztratí, vše se jen přemění na něco jiného a to platí i o životě pane.“

„Když myslíš, rád bych tě viděl, až se přeměníš,“ zasměje se strážný s posměšným výrazem v očích.

Nasadí mu těžký řetěz a vedou ho ke gilotině. Moc lidí tam není. Popravy už jsou tak často, že už nikoho moc nezajímají. Jsou tu většinou jen ti, kterým je osoba nějak blízká. Zhlédnu tam svou ženu, s odhodláním ve tváři a s kádí ruce. Zavřu oči a ucítím krátkou palčivou bolest.

Podplatila jsem kata, aby mi tajně předal hlavu mého muže. Samozřejmě neví pravý důvod, proč ji chce. Hned jak přijdu domů, popadnu nůž a zažnu hlavu rozřezávat. Je to náročnější, než jsem čekala, dostat se přes lebku dá pěkně zabrat. Konečně poslední řez. Uleví se mi, na mé tváři se rozlije úsměv, když uvidím fialovou tekutinu vytékající z lebky.

„Povedlo se, ono se to povedlo!“ rozkřiknu se nadšeně.

„On to dokázal, změnil svoje skupenství, potom, co to vypil, se mozek postupně začal měnit do tekuté podoby, neuvěřitelné,“ rozesměju se a z očí mi kapou slzy štěstí.

„Teď už ho dát jen dohromady.“

„Paní Lavoisierová, jste doma? Všechno v pořádku? Nepotřebujete něco?“

„Naprostě v pořádku.“

„Této hlavy je škoda, taková se neobjeví nejméně dalších sto let.“

Milena Křížová, 15 let

Archiv stvoření

Orbitální knihovna. V jejích nekonečných sálech se shromažďovaly knihy i digitální archivy z tisíců let lidské historie.

Právě tam jsem ji spatřil.

Seděla u vysokého okna, které ve skutečnosti nebylo oknem, ale průhledovým polem otevřeným přímo do prázdnoty, kde se nehýbaly žádné známé hvězdy, jen chladné, vzdálené body světla.

Léta jsem tady pracoval jako knihovník. Proto jsem ji poznal okamžitě. Ne jen podle tváře, kterou jsem znal, kvůli zkoumání portrétů ze vzdálených dob. Hlavně podle pocitu, který ve mně vyvolávala.

Vím, jak se tam ocitla díky záznamům v archivu. Její tělo bylo před tisíciletími uchováno v experimentálním kryogenním spánku. Po pádu a vzestupu několika civilizací byl projekt zapomenut, nebo možná úmyslně opuštěn. Až teprve nedávná konstrukce orbitální knihovny odhalila kapsli, jejíž obsah byl neporušený.

Byla to Mary Shelley.

Zrovna jsem procházel kolem, když si všimla androida, který zrovna ukládal starý rukopis do skeneru. Stroj měl lidské rysy, šlo poznat, že je android jen díky jeho přesným pohybům bez jediné odchylky, jakou by lidské tělo nevyhnutelně vykazalo.

Mary ho sledovala se zájmem.

„Vaše doba je zvláštní,“ řekla nakonec, aniž by od něj odtrhla pohled.

„V mém století byla představa umělého života jako noční můra.“

V dále procházel archivem technik kyborg. Jeho tělo bylo složeno z několika syntetických segmentů.

Mary si ho všimla také.

„Když jsem psala Frankensteinu,“ pokračovala, a tentokrát se na mě podívala, „myslela jsem, že největší hrůza spočívá v samotném aktu stvoření. V tom okamžiku, kdy člověk překročí hranici, kterou nemůže plně pochopit.“

Na okamžik se odmlčela. V tichu byla slyšet jen vzdálená, téměř neslyšná vibrace struktur knihovny.

„Ale vy jste to udělali,“ řekla tišeji. „Nejen jednou. Udělali jste to tisíckrát a pokaždé jinak. Stroje, lidské myslí uzamčené v kovu, vědomí rozdělené mezi více těl.“

Android vrátil knihu na polici a odešel bez jediného zvuku.

Mary sledovala jeho odchod, a na okamžik, sotva postřehnutelně, se pousmála.

„Možná,“ dodala po chvíli, „že otázka nikdy nebyla, zda bychom měli stvořit život.“

Její pohled sklouzl k nekonečným řadám archivů.

„Otázka je,“ pokračovala, a tentokrát její hlas téměř splýval s podivným, pulzujícím tichem knihovny, „zda jsme připraveni žít vedle něj.“

Dylan Rauner, 16 let

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Šmeralova 336/15,
příspěvková organizace,
360 05 Karlovy Vary

Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová
Grafická úprava: RNDr. Pavla Šemberová